

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 69 - 25 Kuruş

7 - Eylül - Çarşamba - 1949

ASKIN
ZAFERİ

16/1

GAYRET ÇOCUKLAR!
ŞU HERİFİ ELE GEÇİRMEZSEK
HEPİMİZİN KELLÉSİNİ UÇU-
RURLAR.

POL KAZASIZ BELÂSIZ KIYIYA
ÇIKTI.
ŞİMDİ HER TARAFIGI
DİVİK DİVİK ARARLAR..
AH BİR AT OLSA!

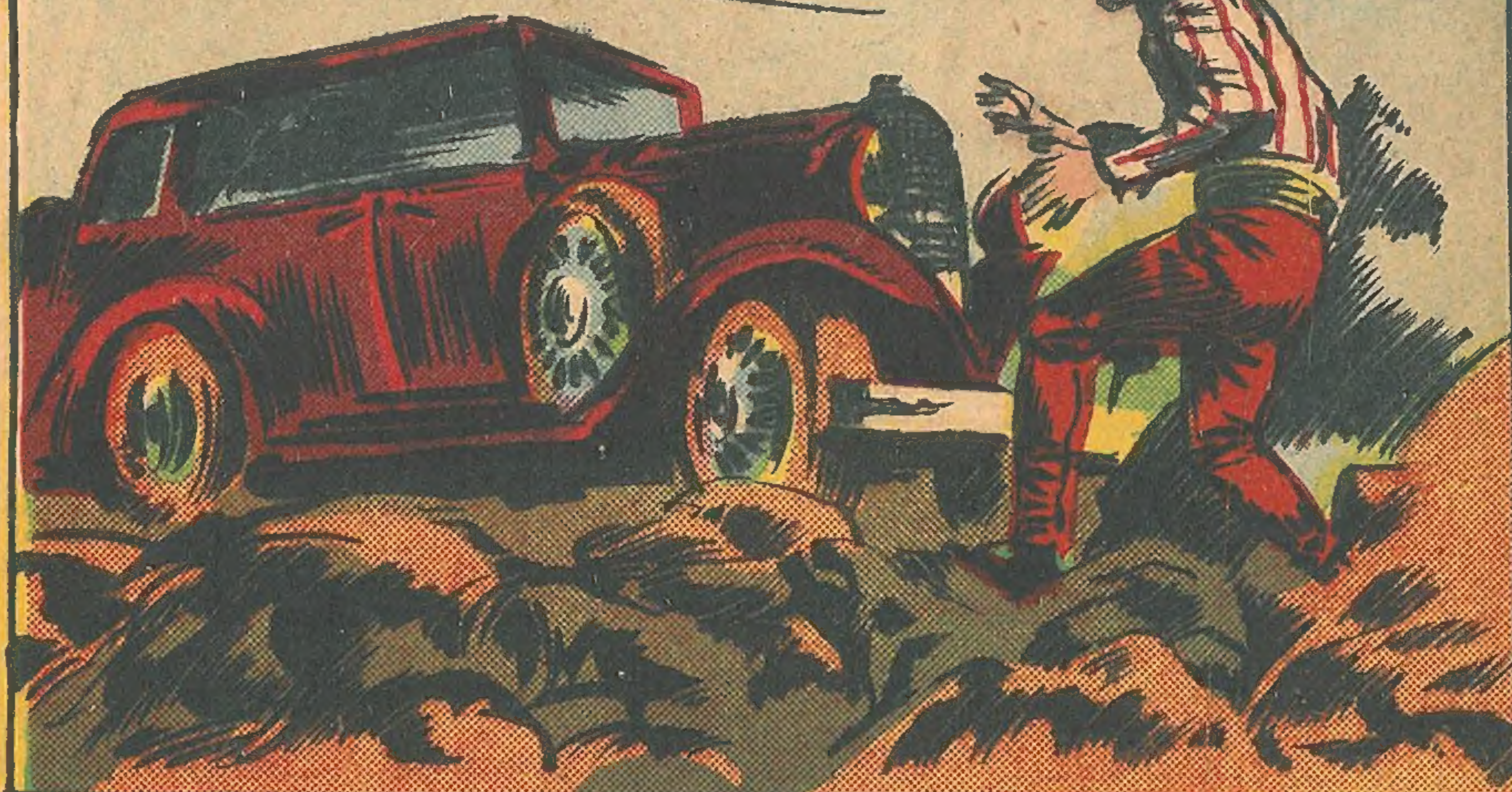
NE OLUYOR? BU SİLÂH SES-
LERİ NEYE? YOKSA ÂSİLERLE
YENİ BİR ÇARPIŞMA MI BAŞLADI?

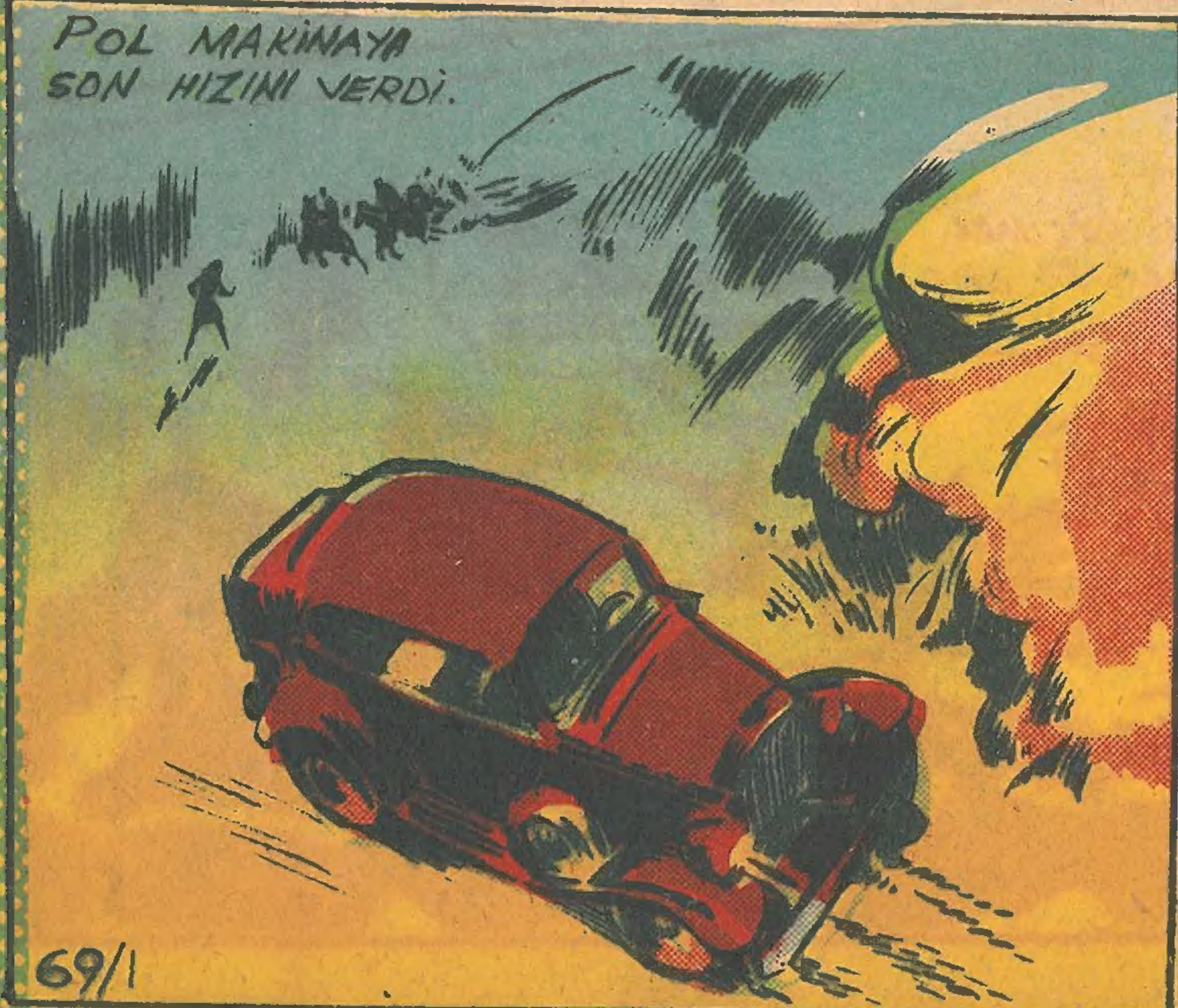
İŞTE BU TARAFA GELEN BİR
HİNTLİ MÜFREZESİ.. SAKIN
POL İLE İLGİLİ BİR ŞEY OLMA-
SIN?

SAZLIKTAN ÇIKAN POL ORMANA DALMAĞA KALIBIYOR
TAM BU SIRADA ÖNÜNE HELEN'İN FORD'U ÇIKTI.

YAŞASIN! BEN ALLAH'TAN
AT İSTEDİM O BANA OTOMOBİL
GÖNDERDİ. GÖK ŞÜKÜR..

POL MAKINAYA
SON HIZINI VERDİ.

69/1

BUNUN FARKINA VARAN MÜFREZE ATEŞE BAŞLADI. HE-
LEN TAM ATEŞİN ORTASINDA KALDI.

İMDAT!
İMDAT!

POL OTOMOBİLİ SÜRERKEN...

BURADA PARÇALANIR..
YOL ÜSTÜNE ÇIKARSA
YAKALANMAK TEHLİKESİ
VAR.. NE YAPMALI BİL-
MEM Kİ?

16/2

HİTLER POL'Ü TAKIP
TEN VAZ GEÇTİLER.
HELENİ DÜRDÜRDÜLER

BURADA NE
ARIYORSUN?

BU POL'ÜN NİŞAN-
LI SI HELEN KÖR
NERDİR.

SİLÂH SESLERİ
İŞİTMIŞTİM DE

NE DİYORSUN?
POL KAÇTI MI?
DEMEK SİZ ÂSİLER
DEN DEĞİLSİNİZ?
AMAN ALLAHIM!

POL'ÜN KAÇTIĞI
OTOMOBİL SENİN Mİ?

GÜZEL ROL YAPI-
YORSUN AMA ONUN
YERİNE SEN GEÇE-
CEKSİN.

DEMEK POL'E
ATEŞ EDİYORDUNUZ!
OTOMOBİLİMLE KA-
ÇIP KURTULDUĞU
NA ÇOK SEVİN-
DİM.

ONUN YERİNE
Mİ? BU DA
NE DEMEK?

SENİ TEVKİF
EDİYORDUM.. BİZİ
TAKİP ET..

HELEN ANA YOLU-
ÜZERİNDE BİR KİŞİ
LAYA HAPİS EDİL-
DİĞİ SİRADA
UFUKTA DÖRT
NALA AT SÜREN
BİR GRUP BE-
LİRDİ.

BIRAKIN HÜCUMA
BEN KOMUTA EDE-
YİM.

İLERİ! KÖPRÜ
BAŞINA GELİR
GELMEZ ATEŞ
AÇALIM

69/2

Pepekatuhatepete

Nakleden: C. C. Cem

Perde açılmıştı. Şikago kenar mahallelerinden birindeki küçük varyete tiyatrosunun sigara dumanı ve alkol buhariyle buğulanmış salonda konuşmalar kesildi. Gözler sahneye dikildi ve seyirci karşısına çıkmaktan mütevellit tarifi kabilsiz bir heyecanla zangır zangır titreyen Cimmi, kendini, birdenbire yüzlerce bakış karşısında buluverdi.

Cimmi, ilk defa sahneye çıkıyordu. Şimdiye kadar doksan meslekte şansını denemiş, çoğu defa vicdan ve namus mefhumlarıyla pek bağdaşmayan işler yapmıştı. Fakat eğer şu iş, şu sahne artistliği bir sökerse, dünyanın en namuslu adamı olmaya yemin etmişti.

Cimmi, uzun uzun düşünüp tatbikine yeltendiği maskara numarasını, elinden geldiği kadar yapmaya başladı. Yüzünü komik komik ekşitiyor, taklaklar atıyor, beygir kişnesmesine benzer seslerle gülüyor, arsız çocuklar gibi ağlıyordu. Gittikçe işi azatarak, beceremediği bütün numaraları ve marifetleri, ardı ardına saçıp dökmeğe başlamıştı.

Seyirciler, yorgun ve mahzun gülümsediler.

Perde kapandı. Kuvvetli bir el. Cimmi'yi kulis arasına çekti ve yırtık bir ses, yüzüne tükürürcesine söylenmeğe başladı:

— Serseri!. Marifetin bu muydu? Nümunelik olsun, gülen bir kişi görmedim! Müessesemin adını mı batıracağını. Çabuk buradan yıkıl git.. Daha fazla gözüm görmesin, yoksa elimden bir kaza çıkacak.. Al şu üç dolarını hemen defol. Hemen diyorum, sabrım tükeniyor ha...

Bu ses, direktör Mister Smit'indi ve acemi artistin burnunun dibinde sallanıp duran yumruk da bir çocuk kafası kadar vardı.

Artık yapacağı başka bir iş kalmıyordu. Son ümit de suya düşmüştü. Bu geceyi yine parkta, bir sıra üstünde geçirmesi gerekiyordu. Akşam biraz bir şey yiyebilse, bile sabahleyin midesinin ağıktan gurluyacağı muhakkaktı. Hele öbür gün?.. Orasını düşünmek bile istemiyordu... Yavaş yavaş, sırtındaki maskara tulumunu çıkardı. Yüzündeki boyaları sildi ve sahnede bir ip aramaya başladı. Hayır, kendini asacak değildi. Tulumunu paket edecekti okadar..

Bu esnada müzik de başlamış bulunuyordu. Cimmi, kulis arasından, dansözün sahnedeki dansını seyre koyuldu. Sonra dalgın dalgın

kulis arkasındaki karanlıklara doğru yürüdü. Şurada bir ip olacaktı. Demincek görmüştü. Tavan dan sarkan lüzumsuz bir ip.. Bulunca koparmak için asılıvermesiyle kafasına sert bir şeyin çarpması ve bir gürültü olması, bir oldu.

Bir perde kalkmış, başka biri inmiş ve Cimmi, aleâcayip kıyafetile sahnede danseden dansözün arkasından, seyircilere çıkıvermişti..

Dansöz, bir feryat kopararak yana çekildi. Orkestranın çaldığı parça bir müddet karmakarışık olduktan sonra kesildi ve Cimmi, projektörlerin ışığında, seyircilerin önünde, kafasına çarpan perde kalasından henüz sersem, perişan kalakaldı.

Salon, kahkahadan kırılıyordu.

Cimmi, halka dilini çıkardı. Sonra yorgun argın sağa yönelip kulis arasına girmek istedi. Ama, istemekten yapmaya bir hayli mesafe vardır. Bu mesafenin ucunda, ötede, kulis arasında direktör Mister Smit'in müthiş çehresi görülüyordu. Adamın elinde koskoca bir keser vardı ve:

— Gel, gel de kafanı kırayım!.

Diye diş gıcırdatıyordu.

Cimmi'nin ödü patlamıştı. Hemmen ters yüzüne dönüp sol kulise kaçmak istedi ama, orada da yüz elli kiloluk vücudu, kılı ellerile dekorcu duruyor ve bıçare Cimmi'yi yakalamaya hazırlanıyordu.

— Ulan leşini sermezsem bana da adam demesinler!.

Bu iltifat da o taraftan geliyordu.

Cimmi, perişan, gerisin geriye çekildi. Sahnenin ortalık yerinde kısa bir müddet seyircilerin kahkahalarını dinledi. sonra müzik de tekrar başlayıverdi.

Vaziyet kötüydü. Sahnede böyle durmak olmazdı. Bir şey yapmak lâzımdı.. Nitekim, bunu akıl eden dansöz, Cimmi'nin varlığına aldırmadan tekrar dansa devamla başlamıştı. Seyirciler, yerlere yatmaya gülüyorlardı.

Cimmi, tekrar bir sağa, bir sola baktı. İki tarafta da kendisi için müthiş birer dayak mukadder olduğunu görünce sahnede kalmak, gerekirse, salona atlayıp sıvışmaktan gayri çare bulunmadığını kestirdi.

Aksilik olacak, perde de bir türlü kapanmıyordu. Bozulmuş muydu nedir?.

Hemen karar vermek lâzımdı. Dans namına bir şey bilmezdi. Bilmezdi amma, seyircilerin bu kahkahaları karşısında bir şeyler yapması da gerekmez miydi?

Kızın peşinden seğırtmeğe ve hareketlerini taklide başlamıştı.

Ve kalçalarını, bacaklarını oynatıp sarsarak, uydurmasyon, acayip bir dansa başladı. Artık dünya vız geliyordu ona.. Nasıl olsa gebereciye dayak yiyecek değil miydi?.. Bari önceden, şu köhne numarasına gülmeği becerememiş olan seyircilerle, bir doyaya eğlensindi..

Şimdi müziğin temposuna uyum, topal ördekler gibi dansözün ardından seğırtmeğe, kızın hareketlerini taklide başlamıştı. Sar'aya tutulmuş gibi başını, kollarını ve bacaklarını sarsalayıp savuruyordu. Sol ayakkabısı, bu garip dans sırasında ayağından fırladı.

Fakat seyircileri görmeliydi. Neşelerinden çıldıracak hale gelmişlerdi. Birçoğu ayağa fırlamış, kasıklarını tuta tuta gülüyor, kimisi de iskemlelerinden düşmüş gibi yerlere oturmuş, kahkahadan kırılıyordu.

Nihayet perde kapandı. Cimmi de dayağa ilk hazırlık olmak üzere gözlerini kapadı. Tepesinde iki yumruk belirdi ve bıçare artist taslağı dehşetinden diz üstü yere düştü.. Fakat bekliyor, bekliyor, yumruklar bir türlü kafasına inmiyordu. Bilâkis, direktör, başına dikilmiş, bir şeyler söylüyordu. Ama seyirciler öyle alkışlıyor, okadar gürültü yapıyorlardı, ki önce bir müddet, direktörün sözlerini duyamadı. Neden sonra kendine

geldiği vakit Mister Smitin şöyle söylediği kulağına çalındı:

— Yahu, sen ne mükemmel artistmişsin.. Neye bana bu hünerini göstermedin?. Harikasın azizim, basbayağı harikasın!. Seni derhal angaje ediyorum. Altı ay, bir sene angaje ediyorum. Haydi perdenin önüne koş da seyircilere teşekkür et, seni istiyorlar. Sonra da odama gel, hemen kunturayı imzalayalım..

Cimmi, kendisine söylenenleri, rüyada gezenlerin haliyle yaptı. Sonra yine topal bir ördek gibi müdürün odasına yöneldi. Ne yaptığını bilmez bir halde kunturayı imzaladı ve ancak sıkır, sıkır, yepyeni beş binlik banknot eline sıkıştırılınca, uyanabildi.

Ertesi gün, bütün gazeteler yeni icat edilen dansdan bahsediyorlardı. Muhabirler, bu dansa (Pepekatuhatepete) adını vermişlerdi. Bu dansın, bütün dünyayı kısa zamanda sarıp her yerde moda olacağı muhakkak görülüyordu.

Hattâ bir gazeteci daha ileri gitmiş, Cimmi'nin (Pepekatuhatepete) dansını İnkaların eski dans motiflerinden aldığını da keşfetmişti..

İşte Cimmi, böylece dünyanın en meşhur dansörlerinden biri oldu..

Gördüğünüz mecmuaların en büyüğü en güzeli ★ en zengini olacaktır

TÜRKİYE YAYINEVİ

Bili inatla, "Milyonlar da olsa istemiyorum," dedi. Hattâ Moris ismini bile istemiyorum. Eğer isim lâzımsa annemin soyadını alırım. Eşton'du, değil mi?"

Tıknaz avukat yere atladı ve ellerini arkasında kilitliyerek salon-da bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı. Bili de Cim de hiç kımlıdamıyorlardı. Mr. Nort nihayet gelip Bili'nin önünde durdu.

— "İnşallah bu acele verilen kararda ısrar edip de meseleyi karıştırmazsın, Mis Moris. Ebeveynine yapılan muameleye sinirlenmen gayet tabiidir. Ama artık maziye unutmak lâzım. Sakin kafayla düşününce senin de bana hak vereceğini zannediyorum. Hele şükür ki karar vermek hakkını henüz haiz değilsin. Rüştünü isbat etmediğin için —"

Bili, "Biliyorum," dedi. "Ama ben istemezsem beni Meksika'dan dışarı biraz zor çıkarırsınız, Mr. Nort. Ben mahkemelerin nasıl uzadığını bilirim. Siz davayı kazanıncaya kadar ben yirmi bir yaşıma vardım mı iş tamam. Vallahi istemediğim parayı neden zorla bana vermeğe çalışıyorsunuz, anlamıyorum."

Avukat yalvarır gibi, "Senin iyiliğin için, kızım," dedi. "Ben senin için tamamen bir yabancıyım, tabii. Onun için seninle bu kadar alâkadar olmam belki sana garip görünebilir. Ama düşün ki ben sizin ailenin on beş senelik avukatı ve çok yakın dostuyum. Onun için ben seni kendime yabancı bulmuyorum, Vila. Deden hata yaptı, ama buna nadim oldu. Bunu da unutma. Muazzam bir serveti reddetmek delilik olur. Kendi sınıfından kimselerle hiç tanışmadın. Onun için nelerden mahrum olduğunu bilmiyorsun!"

Kızım dudakları istihfafla бүкүлдү,

— "Hamdolsun ki biliyorum. Burada pek zengin bir New York'lu var, Viley adında bir —"

— "Star Viley mi?" Avukat canı sıkılmış gibi dudaklarını ısırdı. "İşte bu hoşuma gitmedi. Biz senin New York'da maziyle bütün âlâkanı kesmek istiyoruz. Halbuki Mr. Viley Halsted'lerin yakın dostudur. Eğer buradaysa kendisiyle görüşmek isterim."

Cim, "Burda değil," diye homurdandı.

Bunu duyan kız hızla ona döndü gözleri kapkaranlık kesilmişti. "Burda değil mi?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun, Cim? Nereye gitti?"

Otelci omuzlarını silktilti. "Ne bileyim? Evi sınıksı kapanmış. Herhalde memleketine gitmiş olacak. Buranın iklimi ona pek yaramadı!"

Bili pencereye giderek meydana baktı. Karşıda Mavi Zar vardı. Fakat yeni sahibi onu değiştirmeye, boyamağa başlamıştı, bile. Genç kızın gözleri bir an buğulandı. Sonra dişlerini sıktı. Arkadan avukat, kat,

— "Bu meseleyi artık kapıyalım," diyordu "Sakin sakın düşününce herhalde beni haklı bulursun. Mr. Bagot da herhalde bana hak verir."

Cim Bagot, "Vallahi ben şunu bunu bilmem!" diye cevap verdi. "Siz haklı da olsanız, haksız da olsanız, Bili dilediği gibi hareket etmelidir. Ben burda durdukça kimse onu arzusu olmadan —"

— "Beyefendi—"

— "Zıyanı yok, Cim!" Kız seri bir hareketle onlara döndü. "Fikrimi değiştirdim. Sizinle gideceğim, Mr. Nort. Herşeyi kabul ediyorum. Şartları da, parayı da. Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

Avukatın şaşkınlık ve heyecandan nefesi tıkanmış gibiydi.

Aşk ve Macera romanı: 9

VI

Tia Juana'nın Kazanı Soğurken

Centilmen Ceof'un Bili'sinin başına gelenler Limasito'da iftiharla karışık bir üzüntüyle karşılandı. Ama Körn Tod bu havadisi büyük bir felâket kabul etti.

Kızın başına konan devlet kusununa sevinmesi icap ettiğini biliyordu. Zaten Bili'yi ilk gördüğü anda onun muhitinden ayrı bir kız olduğunu anlamıştı. Şimdi de Bili lâıyk olduğu muhite dönüyordu. Bu memnun olunacak bir şeydi.

Fakat yakışıklı mühendisi kal-

celere rağmen gidip onu tebrik etmek lâzımdı. Genç mühendis atına bindi ve yola çıktı. Bili'nin yanına vardığı zaman hiç de şen değildi. Ama zaten kızın üzerinde de pek öyle büyük bir neşe yoktu. Yeni hüviyet ve servetinden gayet tabii ve basit birşeyden bahseder gibi bahsediyordu. Körn bir aralık,

— "Hani o behsettiğiniz mühim bir şey vardı," dedi. "Ondan vazgeçtiniz değil mi?"

Kız hayretle,

"Vazgeçmek mi?" diye sordu.

"Ne münasebet! Ben sırf o maksat için yaşıyorum! Hiç istemediğim bu sosyete oyununa sırf o yüzden razı oldum. Babam beni kızılderililere benzetirdi. Belki fena bir şey, ama ben de onlar gibi ne bana yapılan iyiliği unutuyorum ne de kötülüğü!"

— "Birisiz size fenalık mı yaptı? Babanızın acısından başka bir derdiniz mi var? Hükümet El Negrito'nun hesabına baktığına göre her halde başka olacak. Kuzum bana söyleyin. Size yardım etmek istiyorum. Sizin için her - her şeyi yaparım!"

Genç kızın gözlerinde yumuşak bir ışık belirmişti. "Eksik olmayın, Mr. Tod ama bana kimse yardım edemez. Söylemişim, bu oyunu kendi başıma bitirmem lâzım."

Genç mühendis, Ama bana inanabilirsiniz," diye ısrar etti. "Ah anlasanız, size yardım etmenin bana ne kadar saadet vereceğini, sizi ne kadar —"

Ansızın kendini tutarak sustu. Bili ise heyecan ve bekleyiş dolu menekşe gözlerini onun yüzüne dikmiş, nefes bile almaktan çekinerek duruyordu. Fakat genç adam cümlesini bitirmedi ve kızın gözleri hayal kırıklığı ve üzüntüyle bulutlandı. Nihayet alçak bir sesle,

— "Teşekkür ederim, Mr. Tod," dedi. "Size itimat ediyorum. Ama bu işi yalnız başıma yapmak istiyorum. Herneyse, bu bahsi artık kapatalım. New York'a gidince sizi görebilecek miyim?"

— "Belki, burdaki işim bitince. Ama siz orada okadar çok yeni yeni ahablar edineceksiniz ki bizleri herhalde unutacaksınız."

Bu sözler genç kıza bayağı kızdırdı. "Bana niçin bu kadar haksızlık ediyorsunuz? Sizin iyiliğinizi, cesaret ve fedakârlığınızı unutabilir miyim sanıyorsunuz?"

— "Affedin!"

— "Servetim bizim aramıza girmesin, Mr. Tod. Hep arkadaş kalalım."

— "Ebediyen!" Genç mühendis kızın küçük elini kendi elleri arasına aldı. "Gerçi artık yardıma ihtiyacınız kalmadı. Ama ne de olsa babanız sizi bana emanet etmişti. Bir şey olursa beni hatırlamanızı isterim. Döndüğüm vakit ziyaretinize geleceğim."

Kız sevinçle, "Sahi mi?" diye fısıldadı, sonra elinin epeyi zamanı gencin elinin içinde durduğunu farketti ve hafifçe kızarak parmaklarını kurtardı. O zaman Körn Tod ayağa kalktı.

— "Ben artık gideyim. Allaha ısmarladık, Bili yolunuz açık olsun. Bir daha karşılaştığımız zaman beni Mis Vilâ Moris selâmlıyacak, ama ben hep Centilmen Ceof'un Bili'sini düşüneceğim."

— "Teşekkür ederim. Ama yarın beni geçirmeye gelmiyor musunuz?"

Körn hayır der gibi başını salladı. "Yarın çok erkenden yola çıkmağa mecburum. Onun için şimdi vedalaşalım."

— "Hasta la vista! öyleyse." Genç kız dudaklarının titremesine rağmen gülümsemeğe muvaffak oldu. "Bu, tekrar buluşuncaya kadar demektir. İnşallah yakın da gene buluşuruz." (Arkası var)

Avukat, ellerini arkasında kilitliyerek bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

ledir işte, azizim Bagot!" dedi. "Avukatların alnının kara yazısıdır, onlar! Ne düşündüklerini, ne istediklerini kendileri de bilmezler!"

Şaşkınlıktan biraz kurtulmuş olan Cim, "Saçmal!" diye itirazda bulundu. "Bizim Centilmen Ceof'un Bili ne düşündüğünü de bilir ne istediğini de! Bahse girerim ki elinde kimseye göstermediği bir kâğıt var. Vallahi Mr. Nort, doğrusu size de, Bili'yi yetiştirecek olan o hanıma da acıyorum! Şimdiden ceketlerinizi çıkarıp kollarınızı sıvasanız iyi olur. Bizim Bili'nin bir düşündüğü var, ama ne olduğunu Allah bilir!"

binde nedense bir ağırlık vardı. Bili'yi alıp New York'a götürmek ve ona dünyayı, oradaki hayatı tanıtmak hakkında ne güzel hülyalar kurmuştu! Ama işte, bu kıza yaptığı yardım teklifi gene boşuna çıkıyordu. Zira Gayl Moris'in varisi Vilâ Moris onun erişemeyeceği kadar uzak bir seraptı. Gerçi Körn çok iyi ve kibar aileden bir gençti. Halsted'lerin ahabıydı. Ama ne de olsa milyoner değildi. Hiç zengin değildi. Vilâ Moris ise bugüne bugün değil Amerikanın, dünyanın elek üstü zenginlerinden biriydi.

Maamafih, bütün bu acı düşün-

KIRILAN TIRNAK UCU

Nakleden: Serap Derman

«Ne yapacağız şimdi? âğer varsa hemen bir sun'i tırnak takın bari...»

Manikürcü boynunu büktü: «Affedersiniz, Madam. Hiç sun'i tırnağımız kalmadı» Kadın bir an için buna fena halde üzölmüş göründü. Fakat bu hali çok kısa sürdü ve gözleri yeniden ümitle ışıladı: «Onun merede kırıldığını şimdi hatırladım. Biraz evvel prova için Madam Francine'nin moda salonuna gitmişim. Parçası mutlaka orada bir yere düşmüştür.

Manikürcü bezgin bir tavırla: «Belki de, Madam» diye cevap verdi.

Kadın devam etti: «Herhalde gri halının üzerindedi. Kırmızı olduğundan gayet kolay gözlerine çarpabilir. İnşallah bulurlar, yoksa bu kırık tırnakla imkân yok so-kağa çıkamam ben. Hemen telefon edeyim de bulur bulmaz göndersinler, Onu tekrar yerine yapıştırabilirsiniz değil mi?

Manikürcü bu hususta pek kendine güvenemiyordu. Fakat kadın bulduğu çarenin verdiği sevinçle bunun farkına varmadı ve hemen yerinden fırlayıp telefona doğru yöneldi.

O esnada ben de kendi manikür-cümün önüne oturmuş, tırnaklarımı düzelttiriyordum. Kadının telâş-ı tuhafıma gitmişti, sordum. «Kim bu, Allahşıkına?..

«Hiç. Sadece zengin, okadar.»

Telefonun yanında duran kadın sinirli hareketlerle sigaranın birini söndürüp, ötekini yakarak ve bilekten bağlı ayakkabısının ucunu mütemadiyen yere vurarak bekliyordu. Hepimiz çeşitli şeyler düşü-nerek onu seyrediyorduk. Dakikalar muhakkak ki ona saatler kadar uzun geliyordu. Nihayet heyecan-dan titreyerek ahizeyi kulağına götürdü: «Allo!. Evet... Evet, hâlâ buradayım. «Birdenbire sevinç ve memnuniyet dolu bir çığlık kopar-dı. «Demek buldunuz, ha... Ah, Ma-dam Francine, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Onu şimdi yollayabilirsiniz değil mi?... Mükemmel. Hemen getirsinler...»

Tırnağı getiren adam birkaç dakika sonra salondan içeri giri-yordu. Bu mavi üniformalı bir de-likanlıydı, Kasketinin önünde de altın renkli ipliklerle «Francine» ismi işlenmişti. Güzel kadını gö-rünce sevimli yüzünde hürmetkâr bir tebessüm belirdi.

«Buyurun. Mrs. Gavin» dedi ve elindeki küçük kadife kutuyu ma-sanın üzerine koyarak ilâve etti. «Kutudaki zarfın içinde, efendim.»

Fakat kadın onu açmak için en küçük bir harekette bile bulunma-dı. Hattâ o tarafa bakmadı bile. A-lâka dolu gözlerle genç adamı sü-züyordu. Mütereddit bir tavırla: «Sizi bir yerden tanıyorum galiba» dedi. «Eğer yanılmıyorsam, uzun zaman önce gene Madam Franci-ne'nin yanında çalışıyordunuz de-ğil mi?»

«Evet, efendim. 1939 - 1942 se-neleri arasında oradaydım .

«Şimdi hatırladım, Moda res samıydınız.»

Sonra gözlerini kırıştırarak kekeleydi: «Peki ama ne oldu size ... Adam hafifçe gülümseyerek ce-

Büyük berber salonundan içeri-ye giren güzel kadın, çabucak etrafına bakınarak ilerledi. Manikürcüye verdiği randevuya geç kalmıştı çünkü. Vizon kürklü, kumral, harikulâde cazip yüzlü, köşeleri sinirli ifadelerle bükül-müş kırmızı dudaklı, iri kahve rengi gözlü bir âfetti bu.

Küçük masalardan birinin önü-ne oturur oturmaz acıklı sesi he-men odayı dolduruverdi.

«Tırnağım kırıldı!» diyordu ve bunu söylerken sanki bir yere atom bombası atıldığından bahseder gi-biydi.

Bu felâket haberini duyan ma-nikürcü verecek cevap bulamadı. Kadın daha yüksek ve hazin bir sesle tekrar etti: «Bakın!.. Biraz evvel şu tırnağımın ucu kırılı-verdi.»

«Evet, Madam! Görüyorum.»

Yakında Başlıyor!

SİNEMA

Cyd Charisse

Hayatı

Cyd Charisse aslen Teksaslıdır. babası bir kuyumcu olma-sına rağmen bale hayranıydı. Onun için kızı sekiz yaşına basınca bir dans mektebine yazdırdı. Cyd daha ilk baştan büyük bir kabiliyet gösterdi. On dört yaşındayken okadar ilerledi ki solo dansları yapmağa başladı.

Filmleri

1944'de sinema artistliğine heves eden Cyd MGM şirke-ti ile bir kontrat imzaladı. İlk önce Ziegfeld Follies - Gü-zeller Revüsü filminde bir bale numarası yaptı. Bundan sonra the Harvey Girls - İlk Vals, Three Wise Food - Doğruluk mükâfâtı, Fiesta, The Unfinished Danse - Bitmemiş Dans ve On an Island With You - Seninle Bir adada gibi filmlerde roller oynadı.

Aşk Hayatı:

Asıl adı Tula Ellice Finklea olan Cyd on beş yaşın-dayken bale hocası Nico Charisse ile evlendi. Sonra-dan Nicky isimli bir de oğulları oldu. Fakat Cyd Hollywood'a gittikten sonra ayrıldılar. Hollywood'da Cyd şarkıcı Tony Martin'le sevişti ve evlendi.

vap verdi, «Görüyorsunuz ya küçük bir kaza. Bu yüzden de artık ma-ğazanın ayak işlerine bakıyorum...»

Kadının sesi boğuklaştı. «Harp-te mi oldu bu?»

«Evet, Salernoda. Fakat niçin öyle bakıyorsunuz, Mrs. Gavin. o kadar mühim birşey değil ki. Gerçi ilk günlerde bu oyuncakları kullan-mak biraz zor oldu amma, şimdi alıştım artık. Müsaade ederseniz, si-

ze yardım edeyim, Madam...»

Kadın: «Oh... hayır... Rica e-derim rahatsız olmayın» diyerek mâni olmaya çalıştıysa da o kadife kutuyu alıp üstündeki kordelâyı gözerek kolaycacık açtı ve o dün-yalar kadar kıymetli tırnak ucunu ihtiva eden zarfı çıkarıp uzattı.

Ve bütün bu işleri ellerinin ye-rine takılmış olan bir çift çelik çen- (Devamı 14 üncü sayfa)

Lorel ve Hardi diyor ki:

«Biz Türkçeyi bozuk konuşmakla herkese gü-lünç oluyoruz»

Halbuki yabancı dilleri Linguafon Meto-duyla KULAKTAN öğrenerek tam şi-

vesiyle fasih söylemek mümkündür.

Nasıl mı? Kuponu derhal dol-

durup yollayın. Linguafon me-

todumuzun ne olduğu hak-

kında mufassal izahatı har-

vi resimli broşürümüzü

parasız gönderelim.

Bili inatla, "Milyonlar da olsa istemiyorum," dedi. Hattâ Morris ismini bile istemiyorum. Eğer isim lâzımsa annemin soyadını alırım. Eşton'du, değil mi?"

Tıknaz avukat yere atladı ve ellerini arkasında kilitliyerek salon-da bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı. Bili de Cim de hiç kılmıdamıyorlardı. Mr. Nort nihayet gelip Bili'nin önünde durdu.

— "İnşallah bu acele verilen kararda ısrar edip de meseleyi karıştırmazsın, Mis Moris. Ebeveynine yapılan muameleye sinirlenmen gayet tabiidir. Ama artık maziye unutmak lâzım. Sakin kafayla düşününce senin de bana hak vereceğini zannediyorum. Hele şükür ki karar vermek hakkını henüz haiz değilsin. Rüştünü isbat etmediğin için —"

Bili, "Biliyorum," dedi. "Ama ben istemezsem beni Meksika'dan dışarı biraz zor çıkarırsınız, Mr. Nort. Ben mahkemelerin nasıl uzadığını bilirim. Siz davayı kazanıncaya kadar ben yirmi bir yaşıma vardım mı iş tamam. Vallahi istemediğim parayı neden zorla bana vermeğe çalışıyorsunuz, anlamıyorum."

Avukat yalvarır gibi, "Senin iyiliğin için, kızım," dedi. "Ben senin için tamamen bir yabancıyım, tabii. Onun için seninle bu kadar alâkadar olmam belki sana garip görünebilir. Ama düşün ki ben sizin ailenin on beş senelik avukatı ve çok yakın dostuyum. Onun için ben seni kendime yabancı bulmuyorum, Vila. Deden hata yaptı, ama buna nadim oldu. Bunu da unutma. Muazzam bir serveti reddetmek delilik olur. Kendi sınıfından kimselerle hiç tanışmadın. Onun için nelerden mahrum olduğunu bilmiyorsun!"

Kızım dudakları istihfafla бүкүлдү,

— "Hamdolsun ki biliyorum. Burada pek zengin bir New York'lu var, Viley adında bir —"

— "Star Viley mi?" Avukat canı sıkılmış gibi dudaklarını asırdı. "İşte bu hoşuma gitmedi. Biz sizin New York'da maziyle bütün âlâkanı kesmek istiyoruz. Halbuki Mr. Viley Halsted'lerin yakın dostudur. Eğer buradaysa kendisiyle görüşmek isterim."

Cim, "Burda değil," diye homurdandı.

Bunu duyan kız hızla ona döndü gözleri kapkaranlık kesilmişti. "Burda değil mi?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun, Cim? Nereye gitti?"

Otelci omuzlarını silkti. "Ne bileyim? Evi sımsıkı kapanmış. Herhalde memleketine gitmiş olacak. Buranın iklimi ona pek yaramadı!"

Bili pencereye giderek meydanlığa baktı. Karşıda Mavi Zar vardı. Fakat yeni sahibi onu değiştirmeye, boyamağa başlamıştı, bile. Genç kızın gözleri bir an buğulandı. Sonra dişlerini sıktı. Arkadan avukat, kat,

— "Bu meseleyi artık kapıyalım," diyordu "Sakin sakin düşününce herhalde beni haklı bulursun. Mr. Bagot da herhalde bana hak verir."

Cim Bagot, "Vallahi ben şunu bilmem!" diye cevap verdi. "Siz haklı da olsanız, haksız da olsanız, Bili dilediği gibi hareket etmelidir. Ben burda durdukça kimse onu arzusu olmadan —"

— "Beyefendi—"

— "Ziyani yok, Cim!" Kız seri bir hareketle onlara döndü. "Fikrimi değiştirdim. Sizinle gideceğim, Mr. Nort. Herşeyi kabul ediyorum. Şartları da, parayı da. Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Avukatın şaşkınlık ve heyecandan nefesi tıkanmış gibiydi.

Aşk ve Macera romanı: 9

— "Buradaki işleriniz biter bitmez, kuzum. Sevgili Vilâcığım, ne kadar sevindiğimi —"

Kız yorgun bir hareketle onun sözünü kesti. "Teşekkür ederim, Mr. Nort. Kusura bakmayın, biraz hoyratlık ettim. Şimdi müsaadenizle eve döneyim de biraz hazırlık yapayım. Eyvallah, Cim!"

Cim Bagot'un Şaşkın gözlerindeki serzenişi ve avukatın tebrik için uzanan elini görmemezliğe gelerek dışarı çıktı. Bir dakika sonra iki adam onun kısrakının dört nala uzaklaştığını duydular.

Mason Nort manidar bir şekilde omuzlarını silkerek, "Kadınlar böy-

VI

Tia Juana'nın Kazanı Soğurken

Centilmen Ceof'un Bili'sinin başına gelenler Limasito'da iftiharla karışık bir üzüntüyle karşılandı. Ama Körn Tod bu havadisi büyük bir felâket kabul etti.

Kızın başına konan devlet kışına sevinmesi icap ettiğini biliyordu. Zaten Bili'yi ilk gördüğü anda onun muhitinden ayrı bir kız olduğunu anlamıştı. Şimdi de Bili lâıyk olduğu muhite dönüyordu. Bu memnun olunacak bir şeydi.

Fakat yakışıklı mühendisi kal-

Avukat, ellerini arkasında kilitliyerek bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

ledir işte, azizim Bagot!" dedi. "Avukatların alnının kara yazısıdır, onlar! Ne düşündüklerini, ne istediklerini kendileri de bilmezler!"

Şaşkınlıktan biraz kurtulmuş olan Cim, "Saçmal" diye itirazda bulundu. "Bizim Centilmen Ceof'un Bili ne düşündüğünü de bilir ne istediğini del Bahse girerim ki elinde kimseye göstermediği bir kâğıt var. Vallahi Mr. Nort, doğrusu size de, Bili'yi yetiştirecek olan o hanıma da acıyorum! Şimdiden ceketlerinizi çıkarıp kollarınızı sıvasanız iyi olur. Bizim Bili'nin bir düşündüğü var, ama ne olduğunu Allah bilir!"

binde nedense bir ağırlık vardı. Bili'yi alıp New York'a götürmek ve ona dünyayı, oradaki hayatı tanıtmak hakkında ne güzel hülyalar kurmuştu! Ama işte, bu kıza yaptığı yardım teklifi gene boşuna çıkıyordu. Zira Gayl Moris'in varisi Vilâ Moris onun erişemeyeceği kadar uzak bir seraptı. Gerçi Körn çok iyi ve kibar aileden bir gençti. Halsted'lerin ahabıydı. Ama ne de olsa milyoner değildi. Hiç zengin değildi. Vilâ Moris ise bugüne bugün değil Amerikanın, dünyanın elele üstü zenginlerinden biriydi.

Maamafih, bütün bu acı düşün-

celere rağmen gidip onu tebrik etmek lâzımdı. Genç mühendis atına bindi ve yola çıktı. Bili'nin yanına vardığı zaman hiç de şen değildi. Ama zaten kızın üzerinde de pek öyle büyük bir neşe yoktu. Yeni hüviyet ve servetinden gayet tabii ve basit birşeyden bahseder gibi bahsediyordu. Körn bir aralık,

— "Hani o behsettiğiniz mühim bir şey vardı," dedi. "Ondan vazgeçtiniz değil mi?"

Kız hayretle,

"Vazgeçmek mi?" diye sordu.

"Ne münasebet! Ben sırf o maksat için yaşıyorum! Hiç istemediğim bu sosyete oyununa sırf o yüzden razı oldum. Babam beni kızıldehilere benzetirdi. Belki fena bir şey, ama ben de onlar gibi ne bana yapılan iyiliği unutuyorum ne de kötülüğü!"

— "Birisiz size fenalık mı yaptı? Babanızın acısından başka bir derdiniz mi var? Hükûmet El Negrito'nun hesabına baktığına göre her halde başka olacak. Kuzum bana söyleyin. Size yardım etmek istiyorum. Sizin için her - her şeyi yaparım!"

Genç kızın gözlerinde yumuşak bir ışık belirmişti. "Eksik olmayın, Mr. Tod ama bana kimse yardım edemez. Söylemişim, bu oyunu kendi başıma bitirmem lâzım."

Genç mühendis, Ama bana inanabilirsiniz," diye ısrar etti. "Ah anlasanız, size yardım etmenin bana ne kadar saadet vereceğini, sizi ne kadar —"

Ansızın kendini tutarak sustu. Bili ise heyecan ve bekleme dolu menekşe gözlerini onun yüzüne dikmiş, nefes bile almaktan çekinerek duruyordu. Fakat genç adam cümlesini bitirmedi ve kızın gözleri hayal kırıklığı ve üzüntüyle bulutlandı. Nihayet alçak bir sesle,

— "Teşekkür ederim, Mr. Tod," dedi. "Size itimat ediyorum. Ama bu işi yalnız başıma yapmak istiyorum. Herneyse, bu bahsi artık kapatalım. New York'a gidince sizi görebilecek miyim?"

— "Belki, burdaki işim bitince. Ama siz orada okadar çok yeni yeni ahbablar edineceksiniz ki bizleri herhalde unutacaksınız."

Bu sözler genç kıza bayağı kızdırdı. "Bana niçin bu kadar haksızlık ediyorsunuz? Sizin iyiliğinizi, cesaret ve fedakârlığınızı unutabilir miyim sanıyorsunuz?"

— "Affedin!"

— "Servetim bizim aramıza girmesin, Mr. Tod. Hep arkadaş kalalım."

— "Ebediyen!" Genç mühendis kızın küçük elini kendi elleri arasına aldı. "Gerçi artık yardıma ihtiyacınız kalmadı. Ama ne de olsa babanız sizi bana emanet etmişti. Bir şey olursa beni hatırlamanızı isterim. Döndüğüm vakit ziyaretinize geleceğim."

Kız sevinçle, "Sahi mi?" diye fısıldadı, sonra elinin epeyi zamanı gencin elinin içinde durduğunu farketti ve hafifçe kızarak parmaklarını kurtardı. O zaman Körn Tod ayağa kalktı.

— "Ben artık gideyim. Allahasmarladık, Bili yolunuz açık olsun. Bir daha karşılaştığımız zaman beni Mis Vilâ Moris selâmlıyacak, ama ben hep Centilmen Ceof'un Bili'sini düşünceğim."

— "Teşekkür ederim. Ama yarın beni geçirmeye gelmiyor musunuz?"

Körn hayır der gibi başını salladı. "Yarın çok erkenden yola çıkmağa mecburum. Onun için şimdi vedalaşalım."

— "Hasta la vista! öyleyse." Genç kız dudaklarının titremesine rağmen gülümsemeğe muvaffak oldu. "Bu, tekrar buluşuncaya kadar demektir. İnşallah yakın da gene buluşuruz." (Arkası var)

«Biraz evvel, buraya sizin yüzünüzden getirildiğini itiraf ettiğiniz genç kız öldü!»

Bir Telefon Şakası

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Henry Yale Doyle şehrin tanınmış simalarından biriydi, romantik bir bekardı ve şimdi artık telefonlardan nefret ediyordu.

Servet sahibi bir iş adamı olan Mr. Doyle, Gray Inn caddesindeki mükellef yazıhanesinde ahbabları ve müşterileriyle konuşurken söze ekseriya; «Biliyorsunuz ki sigorta...» diye başlardı. Bu yüzden de herkes onu, sigorta primleri, poliçeler ve buna benzer alâka uyardırmayıcı vesikalar arasında ömür çürütüp boş vakitlerini de sadece yemeğe ve uyumağa hasreden alelade bir insan olarak tanırdı. Siyah yeğinin altındaki kalbin tedavisi imkânsız romantiklere mahsus bir hassasiyetle garptığını bilenlerin sayısı pek azdı. Çünkü Doyle bunu hiç belli etmemeye çalışırdı. Hayatındaki yegâne sır da buydu zaten.

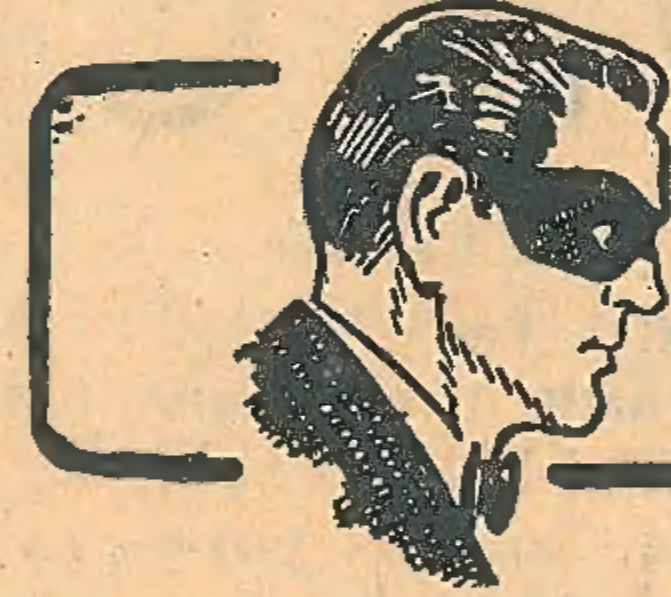
Fakat gayet iyi bilirsiniz ki sırlar, bilhassa böyle lüzumsuz bir dikkatle saklandıkları vakit, çok geçmeden en umulmadık yerde ve zamanda mutlaka patlak verirler. İşte Henry'nin romantikliği de artık içini öyle taşımağa başlamıştı ki elden, çok yakın bir zamanda böyle bir âkibete intizar etmekten gayri hiçbir şey gelmiyordu.

O gün Mr. Doyle gene yazı masasının başına oturmuş, kederli bir tavırla elindeki kalemle oynuyor ve karşısına macera kabilinden bir hâdise çıkaracak tesadüfün daha fazla gecikmemesini bütün kalbiyle temenni ediyordu.

İşte tam bu esnada o delice ve biraz da gülünç fikir doğdu. Dalgın gözlerle adresine gönderilen bir mektuba ait zarfı süzen Doyle, birdenbire telefonda «H. Y. Doyle» nin yani kendi adının harflerini çevirdiği takdirde karşısına kimin çıkacağını dehşetli surette merak etmeye başlamıştı.

Kendisine cevap verecek olan kimseye mutlaka birşeyler söylemesi lâzımdı. Yerinden kalktı ve odanın içinde heyecanla aşağı yukarı dolaşmağa başladı. Bu hakikaten pek tuhaf olacaktı. Fakat, ya bir erkek sesi ile karşılaşırsa

ne yapardı acaba? Biraz düşündü ve onun da kolayını buldu. Nazi-

MASKELİ BALO

Vakit geceyarısına yaklaşıyordu. Peter hafif bir ısıklık tutturmuştu. Ağır adımlarla تنها ve karanlık bir sokağa saptı. Evi, bu sokağın biraz ilerisindeki telefon santralının hemen yanı başındaydı. Bu gece hiç de eve girmek istemiyordu. O kadar neşeli okadar mesuttuki...

Cristiana'nın güzel hayali gözünün önünden ayrılmıyordu. Dalgah siyah saçları, hafif kalkık burunu, biçimli dudakları... Şu Christina ne tatlı kızdı... Peter içini çekti. Kendi kendine konuşmağa başladı. «Kendine gel! Bu ne hal? Sen aşka pabuç bırakan toy delikanlılardan mısın ki... Aklını başına topla...»

Eve gözüne bir türlü uyku girmedi. Odada bir aşağı bir yukarı dolaştı. Birden durdu. Kararını vermişti: Christina ile evlenecekti. Ve ona bu teklifi derhal yapacaktı. Odadan dışarıya fırladı. Merdivenleri koşarak indi, Telefon santralına girip ahizeyi kaptığı gibi Christina'nın numarasını çevirdi.

— Christina?
— Evet Peter?...

— Seni uyandırmadım ya ya vrum?
— Hayır! Zaten uyumuyordum.

— Şey, Christiana, dinle... Sana demin bir şey söylemek istiyordum. Fakat bir türlü söyleyemedim.

— ...
— Şey... Christina benimle evlenir misin?...

Christina birden ne söyleyeceğini şaşırdı. Sonra kah kah gülmeğe başladı. Peter içlerimisti.

— Söylediklerim bu kadar komik mi?
— Hayır Peter. Ama bula bula beni?...

— Evet seni, yalnız seni seni istiyorum ben.
— Fakat ya bütün o...
— Birak artık onları. Bitti artık onlar. Bitti artık. Benim için artık yalnız sen varsin.

— Bugün olmaz; yarın sana cevabımı vereceğim. Yarın maskeli baloda.
— Maskeli baloda mı?
— Evet maskeli baloda.

kâne bir şekilde özür dileyerek telefonu kapayıverirdi. Onu nasıl tahrik eden şey, bu sesin bir kadına, hem de altın sesli bir kadına ait olabilmesi ihtimaliydi.

Bütün cesaretini toplayarak ahizeyi kaldırdı ve titreyen parmağını, üzerinde harfler yazılı yuvarlak levhanın üzerinde dolaştırmaya başladı. Sıra ile H, Y ve D harflerini taşıyan küçücük dairler elinin altından kaydılar, Derken aklına mektep sıralarında öğrendiği bir söz geldi: «İyi başlanmış bir iş, yarıyariya başarılmış demektir.» Başını salladı, son bir hamle daha yaparak «O - Y - L - E» harflerini de sür'atle çevirdi ve kekeleydi.

Sinirleri koparcasına gerilmişti. Saatler kadar uzun saniyeler geçiyor, buna rağmen hâlâ karşı taraftan en küçük bir ses işitilmiyordu. Belki de hakikatte böyle bir numara bile yoktu. Kalbi deli gibi çarpan Henry'nin kulağına birdenbire tatlı bir düdük sadası çalındı ve hemen arkasından da ahizenin yerinden alındığını gösteren hafif çıtırdıyı duydu.

Bir kadın sesi. «Allo!» dedi. «Burası Hydebank Hastahanesi.»

Doyle şaşıp kaldı. Bir an için aklından hemen telefonu kapayıp bu işe bir son vermek de geçmedi değil ama bunu yapamazdı, zira konuşan kadın söylediği bir çift kelime ile onu manyetize etmişti sanki. Bu isimleri öyle cana yakın, öyle hoş bir şekilde telâffuz etmişti ki, Henry de mutlaka bir şeyler söylemeli, onu cevapsız bırakmama-lydı.

«Oh! Allo!» ve zaman kazanmak için aptallığa vurarak tekrar sordu: «Orası Hydebank Hastahanesi mi efendim?»

«Evet.»

«Şey... Bugün öğleden sonra o-

raya genç bir kız getirdiler mi acaba? Şimdi ismini hatırlayamıyorum:»

«Angela Green adında genç bir hastamız var. Aradığınız kimse o mu?»

Henry çabucak: «Tamam, ta kendisi» diye cevap verdi ve kızın sıhhati hakkında da bazı şeyler sorması lâım geldiğini hatırlıyarak ilâve etti:

«Nasıl, biraz iyileşti mi bari?» Vaziyeti bu şekilde idare edebildiği için bir yandan da kendi kendini tebrik ediyordu.

«Eğer arkadaşlarından biriyse-niz onu arzu ettiğiniz zaman görebilirsiniz, efendim. Miss Green git-tikçe fenalaşıyor.»

Henry durakladı. Fakat mademki bir kere bu işe başlamıştı ne olursa olsun sonunu getirmeliydi. Hem hastabakıcı olduğunu tahmin ettiği muhatabının romantok sesi de onu fena halde cezbetmişti.

«Hemen geliyorum» diyerek telefonu kapadı. Yerinden kalktı, şapkasını ve paltosunu aldı. Gözünün önünde şöyle gazete başlıkları canlanıyordu: «Ölmek üzere olan bir kızın yanına koşan meçhul adam», yahut daha iyisi: «Ölen sevgilisinin başucundaki meçhul âşık...»

Merdivenlerden koşarak indi ve hemen otomobile atlayarak yola koyuldu.

Acele etmeliydi. çünkü kız hastaydı, hem de çok hastaydı.

Hastahanenin koridorlarını yıldırım gibi geçerek karşısına ilk çıkan hizmetkâra nefes nefese:

«Miss Angela Green'i görmek istiyorum.» dedi.

Adam onu ziyaretçilere mahsus salona götürdü ve hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti. Henry'nin elin- (Devami 14 üncü sayfada)

NAT PINKERTON

VAY.. SİZ HA ? BURADA NE ARIYORSU. NUZZ

VAN DUN'UN CAN YOLDAŞI. YA SİZ BURADA NE ARİYOR. SUNUZ ?

BEN BURADA NE ARADIGIMI SÖYLİYİYİM Mİ ? BİR YANLIŞLIK YAP. TİM DİYELİM.. KENDİ KAMARAMI SANDIM. YA SİZ NE ARIYORSU. NUZZ ?

BİR YANLIŞLIK YAPTIYIM DİYELİM. SİZİ HİRSİZ SANDIM.

NE GÜLÜNG NESİNİ ÇALA BİLİRİM Kİ.

NE BİLEYİM.. BELKİ MÜCEV. HER.. ELMAS... İNCİ.. HATTA YAKUT..

KİM OLDUĞUNUZU BİLMİYORUM DOS. TUNA.. AMA BEN HAFİYELERİN KOKUSU. NU KIRK METREDEN ALI- RIM.

BENİM BURNUM DA HASSASTIR. BU KOKU VİLİ'NİN KAÇAKÇILIK ÇETE. SININ KOKUSU MU ?

SÖZ DÜELLOSU

BENİM NE FELEMENK VİLİ'DEN NE DE KAÇAKÇILIK ÇETESİN. DEN HABERİM VAR ANLAŞILDI MI ?

EVET.. BEN DE BANDAR YAKUTLARI. NİN İSMİNİ BİLE ANMADIM. ANLAŞ. TİGİMİZDAN EMİNİM.

NE SEVİMLİ DEĞİL Mİ ? BİN. BAŞI SİZİ PEK BEĞENDİ.. ONUN GÖNLÜNÜ FETHET. TİMİZ BAY MOR. RİSON.

MORİSON NEDA İLE ..

NE OLUR ONU SİZ GEZ. DİRİVERİN DE BEN PINKERTONU GÖREYİM.

YETER CANIM YETER AR. TİK

BİNBAŞI DUR.. ALLAH AŞKINA DUR.

MORİSON KÜPEŞİ BIRAKMIYOR

TANIŞTIĞIMIZA GÖK MEMNUN OLDUM BEYEFEN. Dİ. İNŞALLAH Yİ. NE GÖRÜŞÜRÜZ

TEŞEKKÜR EDERİM. AMA GÖRÜŞ MEZSEK PEK ÜZÜL. MEN

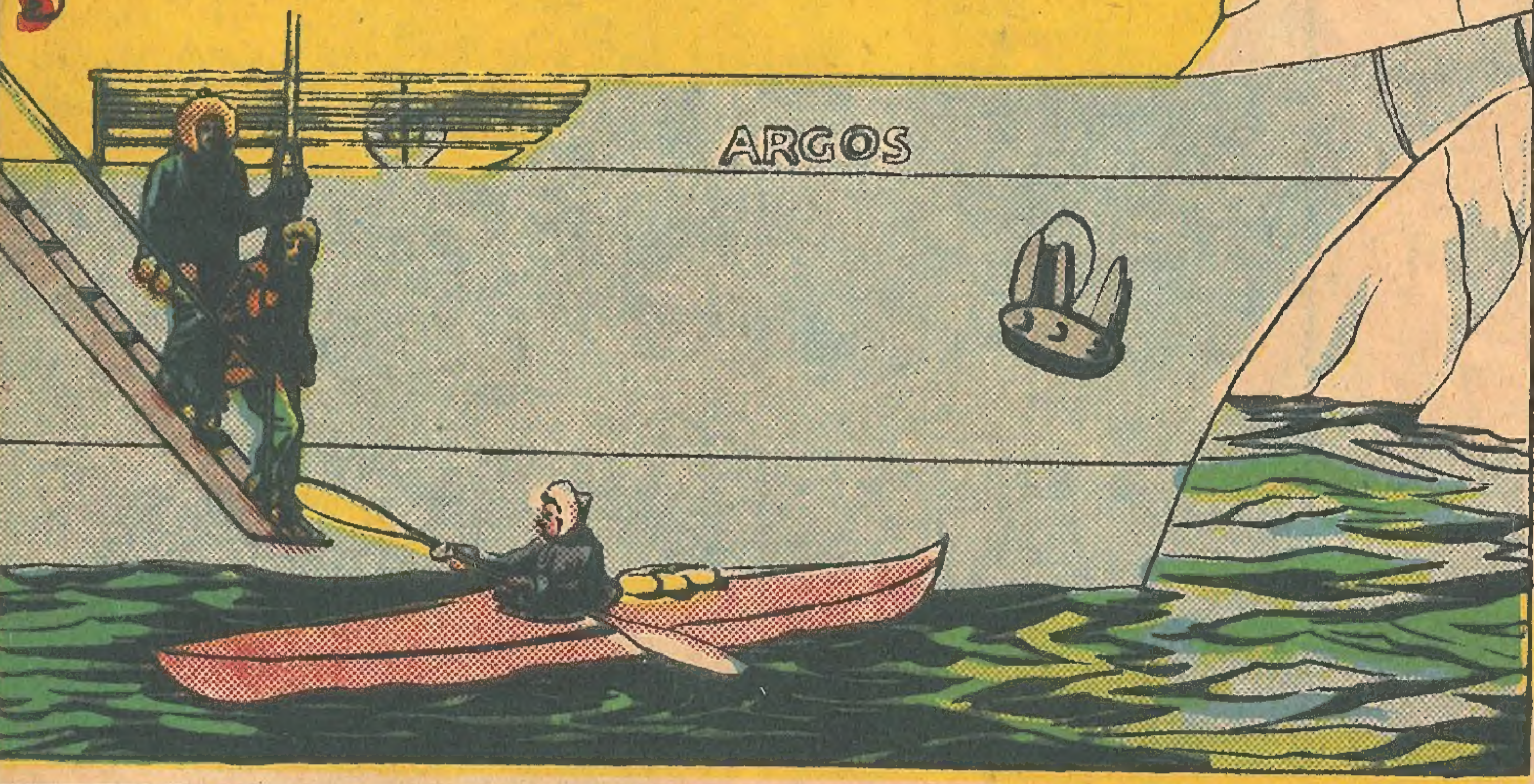
ARKASI VAR

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

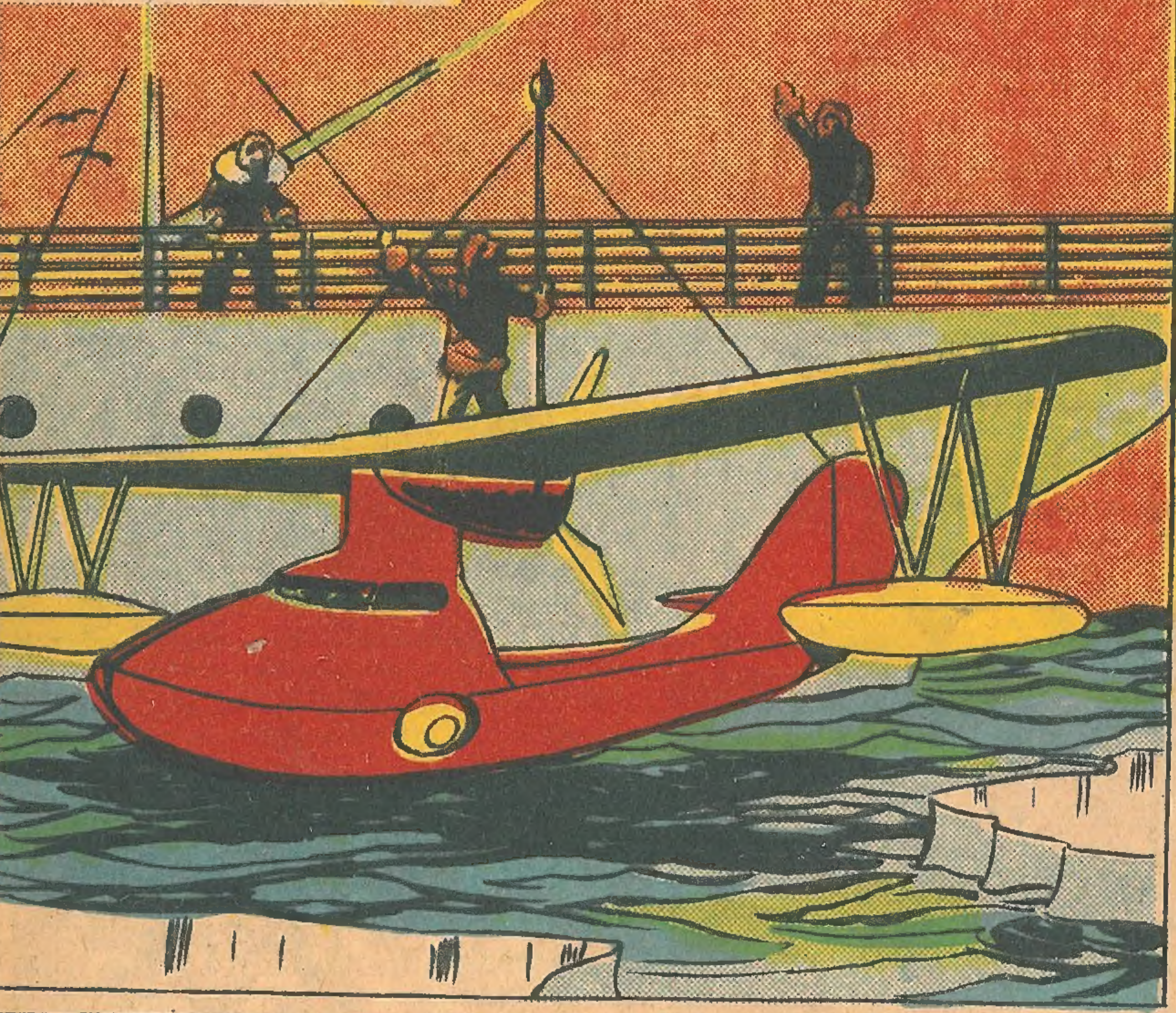
LAFIYOR. BIRAZ DUR-
DUKLARI SIRADAKİ KA-
ŞIF MUNDEN ORADA-
KI YERLİYE YIYECEK
VERİYOR. VERLİ ON-
LARA BİR İHTARDA
BULUNUYOR...

NINDAN SAKININIZ... O GITTİKTEN SONRA
MANDRAKE "NE DEMEK İSTEDİ ?" DİYE SORU-
YOR. MUNDEN "ŞAKA HERHALDE" DİYOR.

5

ARGOS YOLUNA DEVAMLA. BÜYÜK BUZ KÜTLESİNE ERİŞİ-
YOR. BU TAYYARESİ İNDİRİLİYOR. BÜYÜK ARAŞTIRMA
BAŞLAMAK ÜZEREDİR.

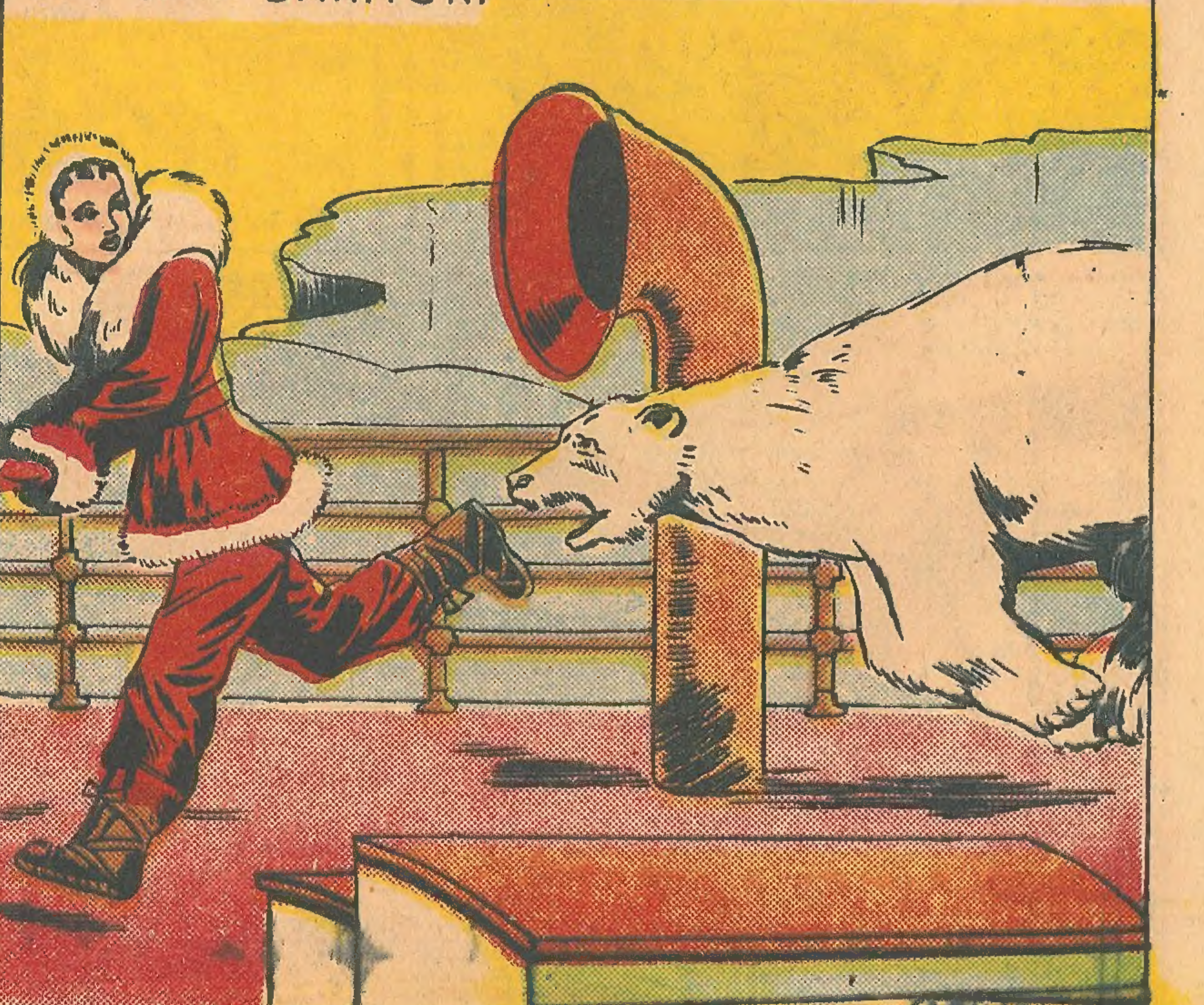
MUNDEN "TAYYAREYLE ARAŞTIRMAK BİZE ÇOK VAKİT
KAZANDIRACAK" DİYOR. NARDA MANDRAKEYE "KENDİNE
DİKKAT ET CANIM" DİYE FİSİLDİYOR. "SONRA O BEYAZ
AYI KORSANINI GÖRÜRSEN BENDEN SELAM SÖYLE!"

MANDRAKENLE MUNDEN'İN UÇLUŞUNU GÜVERTEDEN
SEYREDİYORLAR. NARDA ANSİZİN SUYA BAKIYOR.
VAY CANINA! BAKIN! BEYAZ AYILAR...

DEV GİBİ BEYAZ AYILAR GÜVERTEYE ATILIYOR.
BİRER KÖPEK İNTİZAMIYLA İLERLİYEN CANAVAR-
LAR YATI SARIYOR.

YALNIZ RUHLAR

AYNI AKŞAM S. FRANSISKONUN EN BÜYÜK MODA EVİN-
DEN ELSAYA BÜYÜK BİR KUTU GELİR.

SIZE AİT EFENDİM.

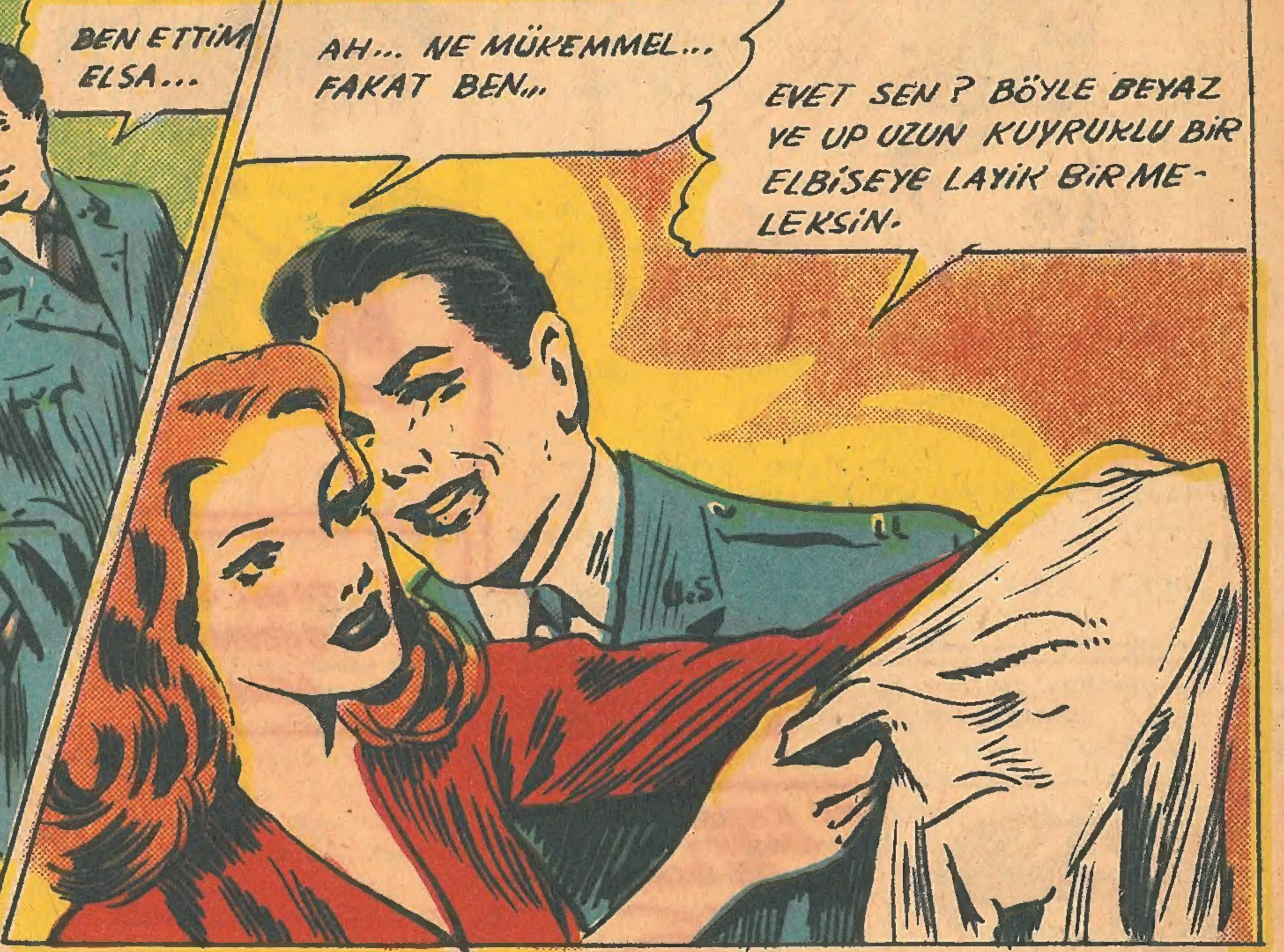
69

BANA MI?... FAKAT BEN
BİR ŞEY SİPARİŞ ETME-
DİM.

BEN ETTİM
ELSA...

AH... NE MÜKEMMEL...
FAKAT BEN...

EVET SEN? BÖYLE BEYAZ
VE UP UZUN KUYRUKLU BİR
ELBİSEYE LAYIK BİR ME-
LEKSİN.

ERTESİ GÜN KÜÇÜK KİLİSEDE NİKAH KİYİLİR.

MEMNUN MUSUN ELSA?

NE KADAR ÇOK Bİ-
LEMESİN...

..... NEREDE İSE SEVİNCİMDEN
AĞLIYACAĞIM. FAKAT SEN
BENİ AFEDERSİN DEĞİL Mİ?
YAVRUM BENİM.

AMAN.. KÖV ŞUNU
MARK!..

CANIM KORKMA. FOTOĞRAF-
ÇI.

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 19

Komiser tek başına ilerledi. Koridorun sonuna varınca elektrik feneriyle duvarı aydınlattı. Karşısında bir küçük kapı ve demir parmaklıklı küçük bir pencere vardı. Komiser kapıyı dışarıdan açtı. İçeriye girdi ve bu dar mahzen odasını elektrik feneriyle aydınlattı. Yerde bir ot minder, kırık bir testi ve duvarda insan bağlamak için demir halkalar vardı.

Dudaklarını büken Komiser muavinerinden birisini çağırdı. Onunla bir şeyler fısıldaştılar ve diğer iki erkek te onların yanına gitti.

Bu anda Kâmuran küçük odadan dışarıya çıkmıştı. Fakat Bayan Mehpere onu kolundan çekerek içeriye aldı. Kapıyı kapattı.

Gözlerinin içinde müthiş bir hırs ve cinnet esiyordu. Beyaz dişlerini gıcırdatarak genç kızı bileklerinden tuttu:

— Pembe inciler bana aittir, dedi. Anlıyor musun?

Kâmuran titriyordu. Bir an içinde dizlerinin bağı çözülmüştü. Oracığa yığılıverecek gibiydi.

Bayan Mehpere tekrarladi:

— Pembe inciler bana ait dedim sana. Anlamadın mı?

Kız kekeledi:

— Elerimi, ellerimi acıtırırsunuz.

— Cevap ver.

— Evet, evet, size ait.

— İşte bu kadar. Aksi halde mahvolursun, sen de nişanlın da. Anlıyor musun?

— Anladım.

— Haydi çıkalım şimdi.

— 19 —

Kâmuran titriyordu. Herşeyi bir bulut arkasından görüyordu. Birden ağlamağa başlamıştı. Bu ağlayış sadece korkudan. O pembe incilerin Seville ait olduğunu pek iyi biliyordu. Kaç defa kızın boynunda duran bu iki sıra inciye parmaklarıyla tutmuş ve onları okşamıştı.

Bu inciler Bayan Mehparenin belki bir katil olduğunu anlatıyordu. O bu bakışları, bu hareketleri ve ortadaki bu delillerle Dişi Kurttan başka birşey değildi. Evet Siyah Maskeli kadın bu, Bayan Mehparedir.

Kâmuran bu hakikat karşısında baygınlıklar geçiriyordu. Bu dört erkek arasında ondan korkuyordu.

Komiser nihayet incileri uzatmış ve genç kıza:

— Hakikaten müteessirsiniz, demişti. Bari siz çıkınız.

Bayan Mehpere başını salladı.

— Lütfen tetkiklerinize devam ediniz efendim, dedi. Sabah ouyor artık.

Dört erkek hakikaten tetkikin uzun sürdüğünü anladılar. Komiser:

— Siz lütfen maslağa çıkan yolu gösteriniz bize, dedi.

Bayan Mehpere koridorun bir yerinde bulunan taş hücrelerini orten küçük demir kapılardan birisini açtı. Komiser sayısız on kadar olan bu ufacık taş odacıklardan bir ikisini muayene etmiş, diğerlerini açmağa lüzum görmemişti.

Açılan küçük kapıdan karanlık, nemli bir yol görünmüştü. Komiser

kapının rezelerini muayene ederek:

— Bu kapının sık sık kullanıldığını anlıyorum, dedi.

Kadın pek fazla sinirliydi. Cebinden eter kokan mendilini tekrar çıkartmış ve burnuna tutarken:

— Düşünce ve kanaatlerinizi kendinize saklayınız, demişti. Birtakım çocukça şeyler söyleyerek çok vakit kaybediyorsunuz. Bu sıkıntılı yerde daha fazla duramayacak kadar rahatsızım. Düşününüz ki gece yarısından beri ayaktayız.

Komiser cevap vermedi. Birisini orada bırakarak fenerini yaktı, ilerledi. Ayak sesleri kayboldu. İleride, karanlıklar içinde fenerin Parlak ışığı vakit vakit görünüyordu.

On dakika sonra Komiser geri döndü ve sordu:

— Bize gösteecek başka birşey var mı Sayın Bayan?

Bayan Mehpere:

— Bu söz bir komiseri yakışmaz, dedi. Bana kendi kendimi mahkûm ettirmeğe çalışıyorsunuz. Şunu iyi biliniz ki, benim kimse-

den korkum yoktur. Arayınız, bulunuz.

— 20 —

halde eline geçen ilk gezeteye bir göz atan Bayan Mehpere:

— Çok şey, dedi. Benim ortadan kaldırdığım delikanlı, akıl hastahanesine iltica etmiş. Demek ki ölümler diriliyor.

Komiser haykırdı:

— Turguttan mı bahsediyorsunuz?

— Evet, buyurun, okuyunuz.

Komiser gazeteyi aldı. Kadının gösterdiği yeri okudu ve ikinci defa sesli olarak yanındakilere de okudu:

«Bir akıl hastası kendi ayağıyla Akıl hastahanesine döndü. Dün akşam, geceyarısına doğru, hayatından endişe edilen Turgut adındaki akıl hastası hastahane gelmiş ve odasına gitmekte ısrar etmiştir. Bu gencin, Rıdvan Nafizin parasını çalarak mevhum Siyah Maskeli kadına vererek ondan ölmüş olan sevgilisini isteyen Turgut olduğu anlaşılmıştır. Delikanlının dönüşü üzerine hakkında yapılan araştırma durdurulmuştur.»

Komiser kahvesinden son yudumu alınca.

— Fena oluyorum diyorum size

Komiser küçük kapıları açıp kapatarak içerlerine şöyle bir baktı ve:

— Çıkalım, dedi. Sizi fazla rahatsız ettiğimiz için özür dilerim.

Taş merdivenleri birer birer çıktılar. Yukarıda adamakıllı sabah olduğu görüldü. Lâmbanın ışığı iyice solmuştu. Komiser saatine baktı.

— Sekiz olmuş, dedi.

Kadın:

— Çok yoruldunuz, dedi. Size birer kahve pişirsinler.

Genç bir hizmetçi bu emri yerine getirmeğe koştu. Büyük salona geçtiler. Komiser:

— Bir kere de bu güzel köşkü dolaşmak isterdim, dedi.

— Kahvenizi içiniz, biraz dinlenmiş olursunuz.

Hizmetçi kahvelerle birlikte gazeteleri de getirdi. Sinirli bir

— Şu halde bizim iş te burada bitmiş oluyor, dedi. Delikanlı bulunduktan sonra mesele kalmadı.

Ayağa kalktı ve:

— Kusura bakmayınız Sayın Bayan, dedi. Ayrılırken şunu da söylemek isterim ki, karşımadaki komiser zannettiğiniz kadar basit değildir. Maslağa giden geçidi ben daha önceden görmüştüm. Sizin hüsnüniyetinizi anlamak için sordum. Daha başka şeylerin de farkındayım. Tahkikata devam etmemiz lâzım gelirse benden hiç memnun kalmıyacaksınız. Buraya su damacaneları içinde getirilen asitlerin ne iş için kullanıldığını sormıyacağım. Hattâ binanın içinde bir metre kalınlığındaki duvarın hangi işe yaradığını ve buradan gezdirmiş mahzenlere inen bir yol bulunup bulunmadığını da sormu-

yorum. Dedğim gibi bu tahkikat devam ederse o zaman bir daha sizi rahatsız ederim.

Bayan Mehpere asabiyetle:

— İnşallah devam eder de benim gibi bir kadını mahkûm ettirmek size düşer, dedi.

Komiser gülümsedi:

— O kadar uzun boylu değil Sayın Bayan. Ben daima hoş geçinmek taraftarıyım.

Dört erkek birlikt Kâmuran da çıkmak istemişti. Fakat genç kadın:

— Siz bir dakika daha kalınız yavrum, dedi.

Kâmuran güçlükle ayakta duruyordu. Aklında sadece pembe inciler vardı. Sevilin incileri.

Turgudun bulunması onu biraz teskin etmişti. Fakat Sevilin bu kadın tarafından yakıldığından şüphesi yoktu. Onunla yalnız kalmaktan çok korkuyordu. Fakat dört erkek uzaklaşmıştı. Bayan Mehpere kapının önünde genç kızın bileğini sımsıkı tuttuğu halde gidenlerin arkasından bakıyordu.

Sonra birden döndü. Sinirli bakışlarını genç kıza çevirdi. Onun titremekte olduğunu gördü. Salonun kapısını serbest kalan eliyle iterek kapattıktan sonra:

— Ne oluyorsun? dedi. Seni Sevil gibi öldürecekimden mi korkuyorsun?

— Gideyim ben de..

— Hayır, gidemezsin. Sana ihtiyacım var.

— Ayaklarınızı öpeyim bırakınız beni.

— Acele etme.

— Fena oluyorum diyorum size.

— Sakin ol.

Genç kız bileğini kurtarmak için bir iki kere çarpındı. Fakat kurtaramayınca saatlerden beri süren bir iç mücadelesi ve sinir bozukluğu sonunda:

— Orhan! diye haykırdı.

Bayan Mehpere bu çığlığı yarı yerde, elini kızın ağzına kapatarak boğdu. Kâmuran ayaklarının ucuna doğru yuvarlandı.

Orhan, nişanlısını köşke kadar getiren delikanlı, o herkesin kendisine emniyet ettiği Bayan Mehparenin yanına girince dönmüştü.

— 20 —

Kâmuran bir ipek yığını gibi halının üzerine serilmiş, olan vücudüne bakan kadın ıstıraplı bir sesle.

— Nelere mecbur kalıyorum Yarabbi, diye söylendi:

İğildi, kızın basit bir baygınlık içinde olduğunu anlayınca kucakladı ve salonu boydan boya geçerek merdivenleri çıktı. Yatak odasına girerek onu ipek örtülü sezlolongun üzerine bıraktı ve ellerini ıslatarak yanına ilitti. Soluk yüzünü, sımsıkı kenetlenen çenesini ıslatmağa başladı.

Kâmuran biraz sonra gözlerini açtı. Birşey anlamıyordu. Derim bir halsizlik içinde ilk defa gördüğü süslü avizeli ve yaldızlı tavana, ağır kâdife perdelerle bakıyordu. Başını yavaşça çevirdiği zaman Bayan Mehparenin dizine yatmakta olduğunu gördü.

(Arkası var)

11

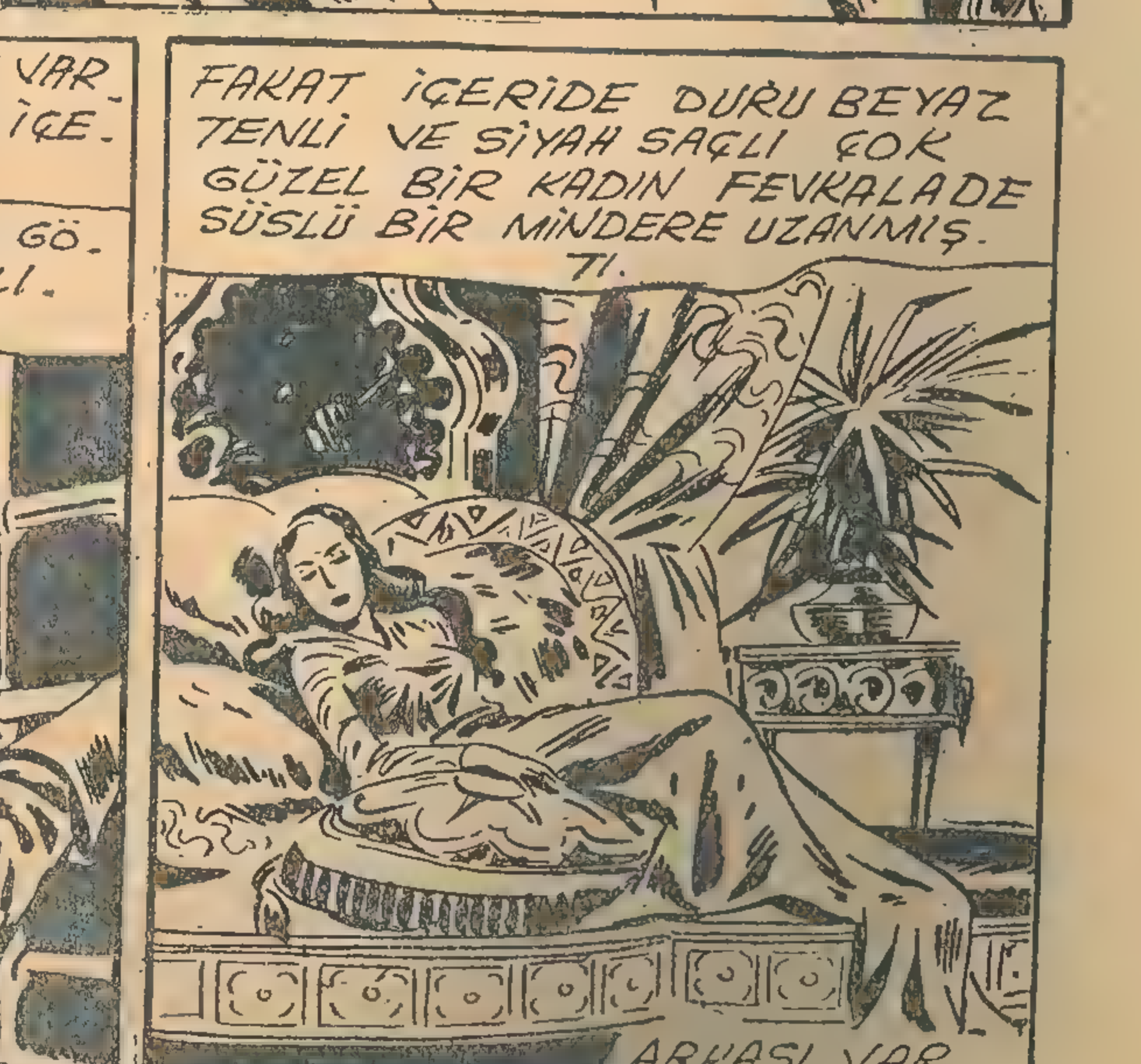
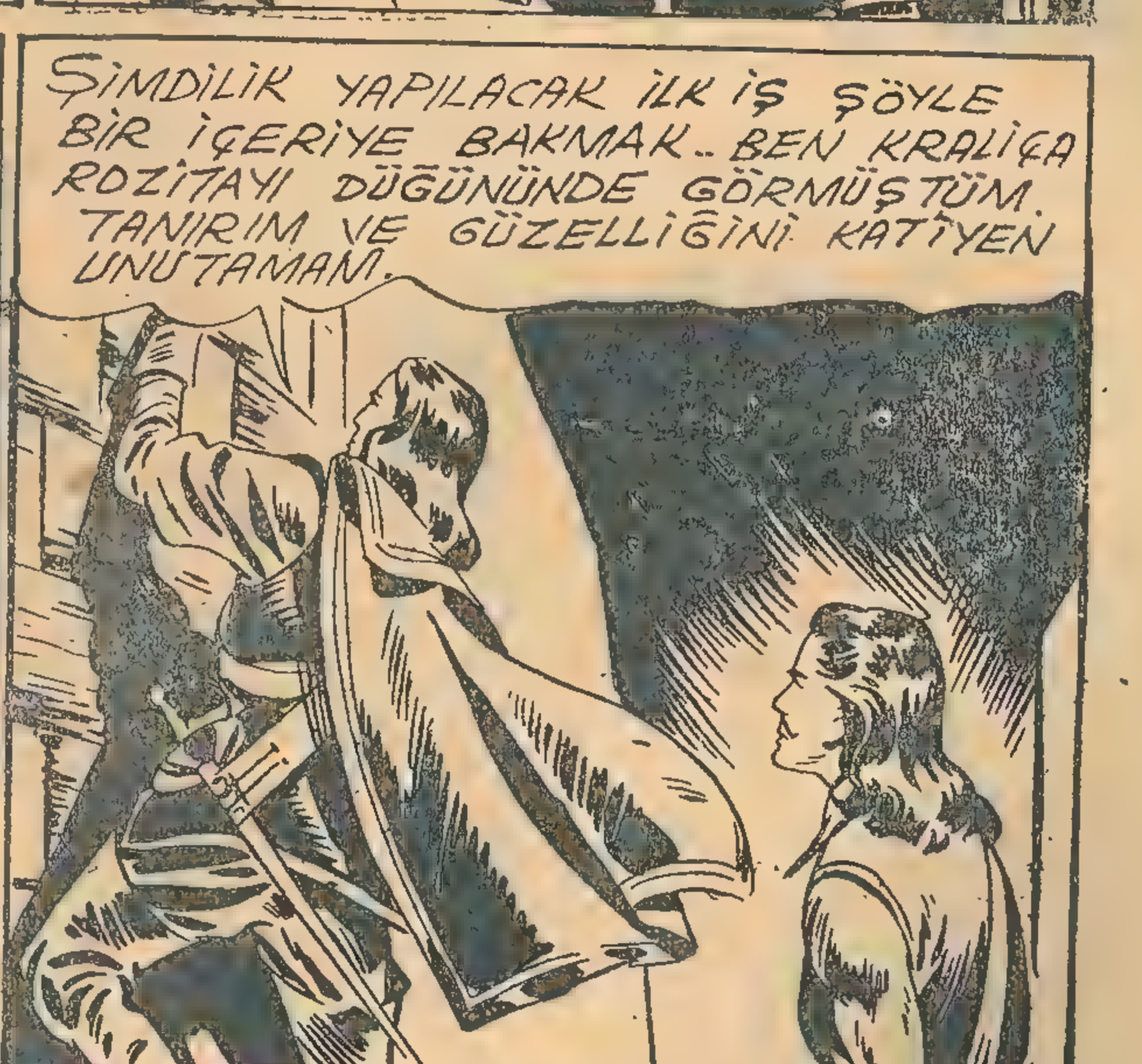
BU SIRADA PENCEREDEN DÜŞEN
BİR ŞEY AYAKLARININ DİBİNE
YUVARLANDI.

BİR GÜMÜŞ
SAHAN..

DEMİK BURADA
SOFRA TAKIMLA-
RI PEK BOL..

TUHAF ŞEY.. SAHANIN ÜZERİNE
SİVRİ BİR ŞEYLE YAZILAR KA-
ZILMIŞ... BAK..

ADALAR KRALİÇESİ

Alışkanlık

Yazan: M. Yaman

A damcağız yetmiş beşinci kışı söktürememiş, fırtınalı bir gecede, arkasında gepgenç bir kadın, koskoca bir servet bırakarak göçüp gitmişti.

Sekiz sene kocasının ihtiyar başının yanına baş koyarak mirasa hak kazanan sayın Bayan Nebiye şimdi serbest kalmıştı. Kocasının zamanında doğru yoldan sapmayan, kocasının eksiklerini başka taraftan doldurmağa çalışmayan kadın elbette ölenle ölmeyecek ve yeniden evlenecekti.

Etrafındaki erkekler gözünün içine bakıyorlardı. Nasıl bakmasınlar, yiyip içmiş, on beşinde kız gibi sabretmiş, ilik gibi bir kadın ve kucak kucak para.

On sekizinde delikanlılardan, kırkında olgun erkeklere kadar iç çeken, hak aşığı gözükenerlerin sayısı gittikçe artıyordu.

Merhumun sağlığında birkaç defa talihini denemiş ve para pulun elinde olduğu bu, kocası ha var, ha yok kadına sokulmuş, fakat pek acı bir karşılık görmüş olan kâhya Ali, ilk önce son kozunu oynadı:

— Bayancığım, dedi. Ölenle ölmümez. Siz gençsiniz, elbet evleneceksiniz. Fakat intihabınızı öyle yapınız ki gözü sadece size kalam parada olmasın. Hani bendeniz gibi, öteden beri size tutkun, haki-katli, evin içini dışını bilir birisi olsun demek istiyorum. Meselâ bendeniz...

— Nebiye haykırdı:
— Sen kendini adam yerine koyma. Bu kadar sıkıntıdan sonra senin gibi bir erkek maskarasına varmam. Çekil karşımdan..

Evin işlerine nezaret eden kâhya böylece ağzının payını aldıktan sonra, merhumu sağlığında tedavi eden doktor delikanlı ileri çıktı:

— Sayın Bayan, size öteden beri olan meftuniyetimi bu vesile ile arz etmek istiyorum. Eğer evlenmek niyetinde iseniz bendeniz saadetin her türlü garantisini size takdime hazırım.

Gen kadın gayet sevimli bir kırılsızla:

— Eksik olma doktorcuğum, dedi. Fakat ben öyle kültürlü bir adamla evlenmek niyetinde değilim.

— Aman sayın bayancığım, sizin gibi uyanık, pek güzel ve kibar bir hanım kültürsüz bir erkekle evlenemez ya..

— Ben böyle yapacağım doktorcuğum. Bizim yavaşmalıkta yetişip bahçıvan olan Hüseyine varacağım.

— Bu ne soğuk şaka...

— Şaka mı, cidd mi görürsünüz. Bana herhalde bir erkek lazım. Fakat öyle bir erkek ki gör-güsüz olsun. Boğazıma basıp para istiyerek başkalarına yedirmesin. Hüseyine beş lira verseniz beş günde yiyemez. Paraya alışık değildir. Uşak gibi kullanırım. Ruhî ihtiyaçlara gelince onları da benden para koparmak için dil döken

sulu erkekler temin eder.

Sayın Bayan Nebiye dediğini yaptı. Etrafta kıyametlerin kopmasına rağmen bahçıvan Hüseyini köşke alarak biraz staj yaptırdıktan ve kılığını, kıyafetini yoluna koyup üç gün ardı arasına hama-uşaklığına alıştırdıktan sonra

sonra onunla nikâhlandı.

Bahçıvan Hüseyin, merhumun yerini almıştı. Kadıncağzın gayretleriyle bir iki ay içerisinde de bayağı kelleyi kulağı düzdü ve koca diye yadırganmıyacak hale geldi.

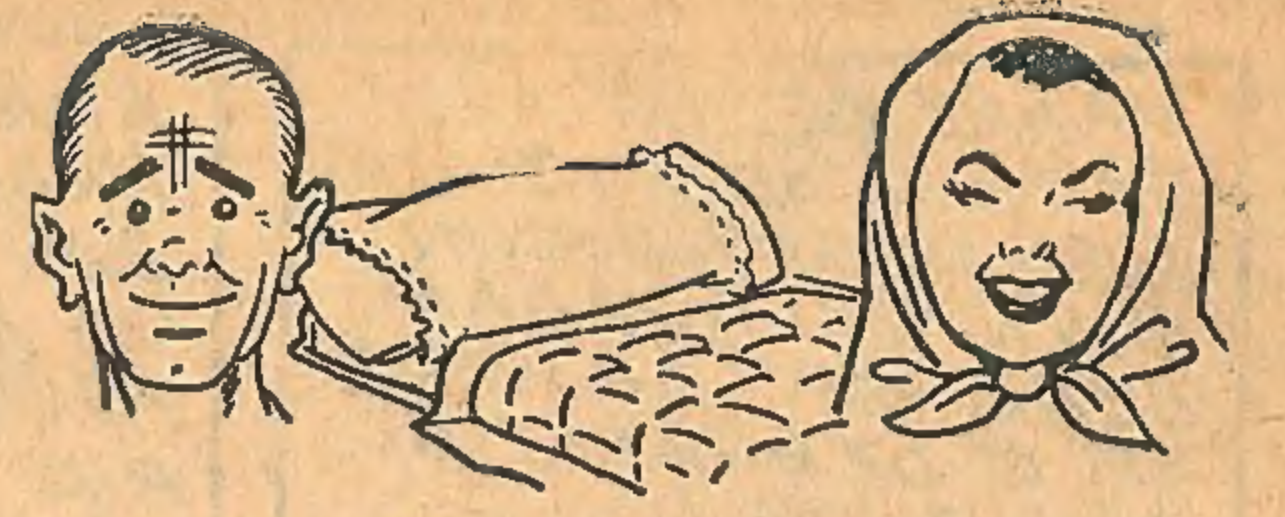
Konu komşu erkekler:

— Armudun iyisini dağda aylar yer, diye söylüyorlardı.

Kadını görgüsüzlük, bilgisizlikliklerle itham edenler, selâmı, sabahı kesenler oldu. Fakat o, kimseye aldırmadı.

Bir gün, çocukluk arkadaşlarından birisi Nebiye'yi ziyarete geldi. Hoş beşten sonra köşkü gezdi. Sıra-yatak odalarına geldi. Yatak odasına kimseyi sokmayan Nebiye boş bulunmuştu. Neriman şaşırılmıştı.

— Ayol, bu yerdeki yalınkat yatakta da kim yatıyor?

Nebiye içini çekti:

— Kocam, dedi.

— Bu koskoca muhteşem yatak ne güne duruyor.

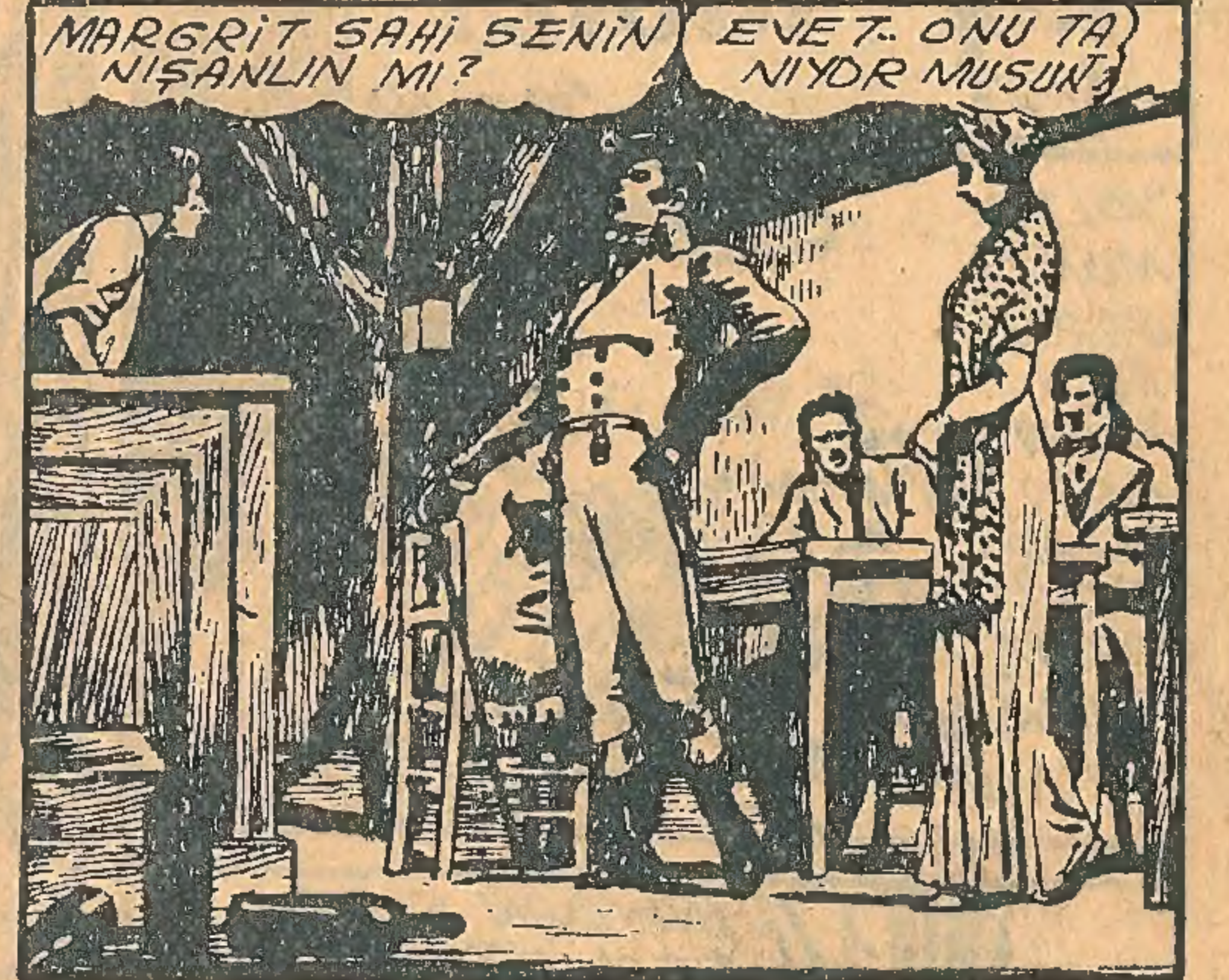
Kadın acı bir gülümseme ile:

— Hüseyin bir türlü bu kuştüyünde rahat edemiyor, dedi. Her şeye alıştı buna alışmadı. Sırtı ağrıyor, uyku tutmuyormuş. Kaçıp gündüzleri eski bahçıvan odasındaki kerevette uyuduğunu görünce buna mecbur oldum. Ne diyeyim, alışkanlık.

MONTE KRISTO'NUN ESRARİ

LUPIYAN, NİSANLIMA İGİLECEK TATLI BİR ŞEY İKRAM EDER MİSİNİZ?

MARGRİT SAHI SENİN NİŞANLIN MI? EVET. ONU TA NİYDİR MÜŞÜ?

TABİİ.. HEM SENDEN GÖK EVLİ.. MERHUM BABASI İYİ BİR İNSAN MÜKEMMEL BİR ASKERDİ... BİZİM GİBİ

DEMİR FRANZUA İLE EVLENİYORSUN? EVET BAY LUPIYAN..

LUPIYAN MARGRİT İLE FRANZUA'NIN EVLENME FİKRİLERİNİ GÖK GARİP KARŞILADI.

GÖK TUHAF DOĞRUSU.. SENİN GİBİ BİR KIZ.. HİÇ TAHMİN ETMEZDİM.

NE DEMEK İSTİYORSUNUZ? BUNU İZAH EDİNİZ.. GÖK MÜHİM..

SENİN YERİNDE OLSAM CİDDİ AKLI BAŞINDA BİRİYLE EVLENİR. DİM.. YANİ KEN. DİŞİ GİBİ ANLIYOR SUN YA..

NEYE. BEYE. NEMEDİN Mİ? BU HİKÂYE. LER HOŞUNA GİDİYOR MU MARGRİT?

MÖSYÖ LUPIYAN ŞA. KA YAPIYOR..

GÜLE GÜLE DEDİKLE. RİME DİK. KATET.. SANA BUNUN HESABINI SO. RACAGIM.

VAY CANI. NA NE CA. KALI ŞEY. TABİİ.. DİŞİSİNİN YA. NINDA HER ERKEK BÖYLE YAPAR

ARKASI VAR

MAHKEME İKİ AZİLİ
RAKIBİN DE CEZALAN
DİRLERİNİ UYGUN
BULMADI. ADADAN
UZAKLAŞIN DA NERE-
YE GİDERSENİZ Gİ-
DİN. DEDİ.

KORSANLAR
KRALI DA MONT-
BAR DA BU KARA-
RA KIZMIŞLARDI.
FAKAT ELLERİNDEN
BİR ŞEY GEL-
MİYORDU.

HELBET ÖCÜMÜZÜ ALI-
RIZ MONTBARDAN.

KOR-
MORAN
ARKA-
DAŞLA-
RINA İS-
SİZ ADALA-
RA ÇEKİLE-
CEĞİNİ SÖY-
LEDİ.

KORSANLAR KRALI

No: 39

YOLDA
MONT-
BARIN
HÜCU-
MUNA
UĞRA-
DILAR
UCUZ
ATLAR
TILAR

BUNDAN SONRA
DON RÜİ DE BİZİM
İLE ÇALIŞACAK.
BANA GÖSTER-
DİĞİNİZ İTİ-
ATİ ONA-
DA GÖS-
TERECEK
SİNİZ
YASASIN
RÜİ.

KÜÇÜK MUĞDYLA NER-
SEDES SIKI FIKI AHBAP
OLDULAR. MUĞO NER-
SEDESE GENİCİLİK
ÖĞRETIYORDU.

KAPTAN MONTBAR YARIN DE-
NİZE AÇILIYOR. SEN DE GÜ-
LE GÜLE GİT. SUGUN OLMADI-
ĞINI BİLİYORUM. YİNE BEKLE-
TEŞEKKÜR EDERİM RİZ
BAY YARGIK. HOŞÇA
KAL

ERTESİ GÜN
MONTBAR
DA KORMO-
RAN DAĞIL-
DILAR..

BANA BAK GRAF! BİR HİY-
LE DÜŞÜNÜYORUM. ŞU KOR-
MORANI YOK ETMELİYİZ.

MONTBARLA GRAF AN-
LAŞTILAR MÜŞTEREK
DÜŞMANI ORTADAN KAL-
DIRACAK LARDI

VE DOĞRU
SÖR CON HAR.
RİSİN HUZURU-
NA ÇIKTI. MONT-
BARLA KARAR
LAŞTIRDIKLARI PLANI BÜ-
TÜN TAFSİLÂTIYLA AN-
LATTI.

BANA BAK KORSAN... BU
DEDİĞİNİZE AKLIM YAT-
TI. ANA BİR MAĞLUP O-
LURSANIZ YOKMUYA! ?
SİZİN İÇİN HUSUSİ DAR
AĞACI YAPTIRIR SALLAN-
DIRIRIM

ARKASI VAR

KIRILAN TIRNAK

(5 inci sayfadadan devam)

gelle yapmıştı.
Tırnaklarından birinin boyu a-
zıcık kısaldı diye ortalgı birbirine
katan Mrs. Gavin, kesilen ellerinin
yerine çengeller takarak hayatını
kazanmaya uğraşan bu adamı gö-
rünce biraz olsun utanmış mıydı
acaba...?

BİR TELEFON ŞAKASI

(6 ncı sayfadadan devam)

deki güllerin kokusu içeriye dol-
muştu. Aradan dakikalar geçti
ve nihayet Henry kapının tokma-
ğının çevrildiğini işiterek yerinden
fırladı.

Birisi. «Lütfen benimle gelin.»
diyordu.

Beraberce büyücek bir odaya
girdiler. Ayakta duran üç kişi bir-
birlerine sokulmuşlar, alçak sesle
bir şeyler konuşuyorlardı. Henry
kekeledi.

«Af... Affedersiniz. Ben Miss
Green'i görmeye gelmişim.»

Hastabakıcı başını gevirdi ve
müteessir tavırlı bir ihtiyarı işaret
ederek: «Bu bay, Miss Green'nin
babasıdır» dedi. «Onunla görüşebi-
lirsiniz.»

Henry şaşırıp kalmıştı. İhtiyar
adam ağlamaklı bir sesle sordu:

«Kızımın bu hale yelmesine se-
bep olan kimse sizsiniz demek?»

Henry ne cevap vereceğini bile-
medi. Bir aralık hiçbir şeyden ha-
beri olmadığını, hattâ kızı bile ta-
nımadığını söyleyecek oluyorsa da
sonra vazgeçti. Çünkü bu sefer de
orada bulunuşunun sebebini izah
etmek mecburiyetinde kalacak ve
böylece daha müşkül bir duruma
düşecekti. Dudaklarından gayriih-
tiyari: «Evet, doğrusunu isterse-
niz öyle...» sözleri dökülüverdi.
Odayı boğucu bir sükût kaplamış-
tı ve Henry Doyle artık buradan
bir an evvel kurtulabilmekten
gayri hiçbir şey düşünmüyordu.

Tam o esnada oda kapısı vurul-
du ve içeriye giren uşak, bir polis
memurunun, otomobilini kapının
önüne bırakan bayla konuşmak is-
tediğini söyledi.

Bu fırsatı kaçırmak istemiyen
Henry hemen: «Benim!» diye ba-
ğırarak dışarıya fırlayacak oldu,
fakat geç kalmıştı. İri yarı bir po-
lis odanın ortasına doğru ilerliye-
rek: «Otomobiliniz seyrüsefere mâ-
ni oluyor efendim.» dedi. «Bu yüz-
den size ceza kesmem icabedecek.»

Henry'nin konuşmasına vakit
kalmadan içerideki adamlardan
biri memura dönerek atıldı:

«Ben doktor Graham'ım. Ka-
naatimce onu derhal tevkif etme-
niz lâzım geliyor. Zira zannettiği-
me göre feci bir şekilde neticelenen
kazalara sebep olan kimseler hak-
kında kanun daha sert davranır.
Esasen bu gibi adamların direksi-
yon kullanmasına müsaade etmek
bir cinayettir.»

Henry haykırdı. «Ne demek is-
tiyorsunuz?»

Doktor: «Biraz önce burada bu-
lunuşunun sizin yüzünüzden oldu-
ğunu itiraf ettiğiniz genç kız yani
Angela Green, diye cevap verdi.
Yarım saat evvel öldü.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ veya işlerini fillen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEYİ

GİZLİ VAZİFE!..

ALLEN
BÜROSUN-
DA MIŞE-
LİNDEN
HABER
ALMADIGI
NA ÜZÜLÜP
DURURKEN.

VAHŞETİ
İLE ŞÖHRET
BULAN
KRAYZLER
SIRITARAK
İÇERİ
GİRDİ.

İKİ SEV.
GİLİ BİR.
BİRLERİNİ
GÖRÜR
GÖRMEZ
KUCAKLAŞ-
TILAR.

İKİ AŞK ARASINDA

MİRMA İÇERİ GİRDİĞİ ZAMAN İKİSİNİ KUCAKLAMIŞ OLARAK GÖRÜR. FAKAT GÖRMEZLİKTE GELİR.

BELKİ ONLAR İÇİN HER ŞEY DÜZELECEK. FAKAT BENİM İÇİN HER ŞEY EBEDİYEN BİTTİ..

LUREN KOŞARAK TEYZESİNİN YANINA GELEKTE TOMUN BİR ŞEY BIRAKIP BIRAKMADIĞINI SORAR..

BAK HELE! EVLENDİN YİNE BURAYA GELDİN, HER HALDE KOÇAN SENİ KAPI DIŞARI ETTİ. HEM SEN BUNA LAYIKSIN ZATEN.

TEYZE EVLENDİĞİMİ NEREDEN BİLİYORSUN? BU DÖRT GÜN EVVEL OLDU VE HİÇ KİMSEYE HABER VERMEDİM.

TEYZESİ LURENİN ÖNÜNE BİR KAC GAZETE ATAR.

KİMSEYE SÖYLEMEDİNİZ ÖYLEMİ? YA BUNLAR NE? HERMİZ REZİL OLDUK. DEFOL BURDAN.

BENİ ARAYAN OLDUMU TEYZE?

TEYZESİ NEFRETLE BAKAR.

KİMSE GELMEDİ. FAKAT ŞUNU BİLKİ SENDEN SONRA KİM GELİRSE GELSİN ONUDA SENİN GİBİ KOVARIM.

ARTIK SOKAĞA ÇIKAMAZ OLDUM GAZETECİLER, FOTOĞRAFÇILAR HEP ETRAFIMDA. NE YAPACAĞIMI ŞAŞIRDIM.

BİR SEYAHATA ÇIKSAK. KALİFONYAYA GİDERİZ. BÜSİRADA AVUKATLARIN BOŞANMA İŞİNİ HALLERLER.

YA DEMEK SİZ ŞU MEŞHUR LURENSİNİZ. İNSAN YÜZÜNÜZE BAKINCA ÖYLE BİR ADAMI KANDIRIP SİZİNLE EVLENMİYE MEGBUR ETTİĞİNİZE İNANMIYACAĞI GELİYOR. SİZ DE BUKABİLİYET VARKEN ÇAUŞMAYA NE İHTİYACINIZ VAR? BEN EVLENEMEM AMA SİZİN GÜZELLİĞİNİZ HATIRI İÇİN BİR ŞEYLER YAPMAĞA HAZIRIM.

BU SİRADA SKANDAL ETİRAFA İYİCE YAYILMIŞTIR. BÜTÜN GAZETELER GERİNİN BİR GENÇ KIZLA DELİCE EVLENİŞİNDEN SONRA BOŞANMAK ÜZRE OLDUKLARIN YAZIYORLARDI..

YAPAYALNIZ KALAN LUREN İŞ ARAMAKTADIR BİR GÜN BİR SİNAMA DİREKTÖRÜ ONA AÇAIIP BİR KONUŞMA YAPAR.